Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 76 (1576) ♦ Субота, 26 квітня 1997 року ♦ Ціна договірна

Олександр МОРОЗ: «Про авторитет України на міжнародному рівні треба дбати всім»

З прес-конференції Голови Верховної Ради України

Як відомо, останнім часом парламентські делегації, очолювані Олександром Морозом, відвідали з офіційним візитом Угорську Республіку (24—25 березня), Республіку Куба (12—15 квітня) та Австрійську Республіку (21—22 квітня). Темі міжпарламентських зв'язків і була присвячена розмова на прес-конференції, що відбулася 24 квітня.

У вступному слові Голова Верховної Ради відзначив, що відрядження делегацій вищого законодавчого органу України до зарубіжних парламентів, як і прийом іноземних делегацій у нашій країні, є досить складним і тривалим процесом: кожному візиту передує грунтовна підготовча робота в комісіях Верховної Ради, відповідних підрозділах апарату парламенту; у відділі міжпарламентських зв'язків секретаріату зареєстровано понад 20 письмових і усних запрошень Голові Верховної Ради відвідати парламенти інших країн з офіційним візитом.

(Закінчення на 2-й стор.)

Великоднє привітання Президента України

Дорогі співвітчизники!

Сердечно вітаю вас з Великоднем, святом піднесеної життєдайності, торжества правди і справедливості.

Для українського народу це свято має особливе значення і особливо високий вимір. Воскресіння Христове, перемога світла над мороком, життя над смертю, надії над зневірою надавали сили багатьом поколінням, які мріяли про кращу долю.

Віра в неминучу прийдешність Воскресіння пульсувала артеріями нашої історії і культури. Символічною ознакою цього стало воскресіння нашої державності, національної ідеї і духу свободи.

Великдень змушує замислитися над глибинною сутністю людського життя, відкрити своє серце любові до людей, ще раз згадати про доброту і жертовність, які завжди були притаманні нашому народу.

В такі дні особливо очевидною стає висока ціна злагоди, порозуміння, миру на нашій землі і в наших душах, правдивості та незлостивості серця.

Ми всі з надією дивимося на плідну благодійницьку і добротворчу працю Церкви в Україні, спрямовану на зміцнення засад моралі і духовності. Держава сприяє виконанню цієї високої місії. Ми єдині у нашому прагненні духовного оновлення.

Щиро бажаю всім щастя, доброго здоров'я, гарних і світлих Великодніх свят!

Л. КУЧМА.

Великодня писанка з чорнобильським «візерунком»

Влучно сказав поет: «Дихає Чорнобиль нашими гріхами». Адже відстрашний вибух одинадцять років тому не тільки полив радіоактивним «дощем» українську землю, але й болісно вразив наші душі. Ця трагедія виразно нагадала нам, що живемо не в ладах із совістю, не виконуємо заповітів предків, не думаємо про майбутнє.

Завтра великодні дзвони сповістять про велике християнське свято — Світле Воскресіння Христове. І нехай наші душі збагатяться добром, любов'ю до ближніх своїх, надією і вірою. Давайте відкинемо давні підозри і претензії, давайте переступимо через оту розкраяність на «лівих» і «правих», на «східняків» і «західняків», на «україномовних» і «русскоязычных» і відчуємо себе передусім християнами, людьми, які вийшли з єдиної Володимирової хрестильної купелі, —українським народом.

Христос воскрес!

Мир нашому дому!

Із заключного слова Голови Верховної Ради України О. О. Мороза при закритті пленарного засідання ВР України 25 квітня 1997 р.

(Читайте на 2-й стор.).

Парламентська хроніка

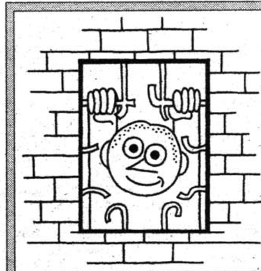
Усе має базуватися на законах, тим більше — бюджет

Ранкове і денне засідання 25 квітня

Присутність Кабінету міністрів у повному складі у Верховній Раді була свідченням наміру розпочати обговорення проекту бюджету на 1997 рік. Прем'єр-міністр Павло Лазаренко у короткому виступі зазначив, що на основі визначальних податкових законів проект бюджету переглянуто, внесено певні корективи. Однак, визнав прем'єр, повної правової бази для подання бюджету на розгляд парламенту немає.

Позицію Верховної Ради виклав Олександр Мороз: усе має базуватися на чинному законодавстві. Розгляд такого доленосного документа, як бюджет, — тим більше.

(Закінчення на 3-й стор.).

Дошка пошани

Час вилікує?

Будинок для божевільних. Палата «Бонапартів».

Входить лікар і бачить революційну картину: біля стіни навитяжку стоїть Сеня у галіфе, червоні підтяжки зав'язані на шиї піонерським галстуком. Віконні грати вирвано з «м'ясом», валяються долі, шибки висаджено...

Дошка закінчується на 4-й стор.

Новий Ан-70 прямує в небо, а Ан-38-100 — на світовий авіаринок

Обидві машини уславленого АНТК ім. О. Антонова мають для того всі підстави й можливості. 24 квітня успішно пройшов перший випробувальний політ «сімдесятки», котра вже стала легендарною. Другий літак унікального зразка Ан-70 створено не тільки всупереч величезним економічним негараздам, а й на честь світлої пам'яті випробувачів першого Ан-70, які загинули два роки тому. Українським авіаконструкторам на чолі з Петром Балабуєвим, авіабудівникам активно допомагали колеги з Росії, Узбекистану. І «піднімає на крило» Ан-70 № 01-02 вже міжнародний екіпаж, очолюваний провідним льотчиком-випробувачем АНТК Олександром Галуненком. Другий пілот — помічник командира екіпажу, льотчик-випробувач ВПС Російської Федерації Анатолій Андронов.

(Закінчення на 4-й стор.).

Олександр Мороз: «Про авторитет України на міжнародному рівні треба дбати всім»

(Початок на 1-й стор.)

Виходячи з основних засад зовнішньої політики України, прийнятих Верховною Радою 1993 року, практики міжнародних парламентських обмінів, вимог міжнародних дипломатичних протоколів, рекомендацій Міністерства закордонних справ України, розроблено орієнтовний графік візитів офіційних делегацій Верховної Ради до зарубіжних країн.

Щоправда, з липня 1996 до березня 1997 року не відбулося жодного офіційного візиту, що було обумовлено вкрай напруженим законодавчим процесом, пов'язаним із прийняттям Конституції і введенням її в дію.

Олександр Мороз коротко підсумував досягнуте під час трьох останніх візитів.

Зокрема, українсько-угорське міжпарламентське співробітництво сприятиме формуванню нової Європи — у спільній відповідальності за зміцнення безпеки і стабільності в районі Центральної та Східної Європи, на європейському континенті в цілому. На думку Голови Верховної Ради, процес розширення НАТО має враховувати інтереси всіх європейських держав, а не створювати нових ліній поділу сфер впливу, бути еволюційним і відкритим, а найперше, спрогнозованим на перспективу. Тобто, йдеться про те, що перш ніж вирішувати питання про розширення НАТО, треба розрахувати, експертно перевірити і визначити наслідки такого кроку. «Це, власне, має стати предметом дискусії в усіх міжпарламентських зв'язках, при всіх відвідуваннях сусідніх держав,» — підкреслив Олександр Мороз.

Візит делегації Верховної Ради України до Республіки Куба був перший офіційний контакт такого рівня не тільки між парламентаріями обох країн, а й узагалі —перша повномасштабна двостороння зустріч.

Під час переговорів з найвищими посадовими особами Куби українська делегація підтвердила позицію України про необхідність зняття економічної блокади острова, висловила подяку керівництву країни та всьому кубинському народові за допомогу, яку надає Куба в лікуванні й оздоровленні українських дітей. Під час візиту було підписано угоду про співробітництво у сфері туризму між урядом України та урядом Республіки Куба, меморандум про розвиток відносин між Верховною Радою України і Національною асамблеєю народної влади Республіки Куба.

Олександр Мороз повідомив також про домовленість з Прем'єр-міністром Павлом Лазаренком про проведення наради із залученням представників Кабміну і Верховної Ради з питань українсько-кубинського співробітництва і, по можливості, надання Кубі необхідної допомоги, хоча б як компенсації за її затрати на оздоровлення наших дітей.

Візит парламентської делегації України до Австрії є продовженням політичного діалогу на найвищому рівні, слушною нагодою засвідчити і підтвердити стабільність, передбачуваність зовнішньої політики України, її незмінне прагнення відігравати дедалі вагомішу роль в оновленні архітектури європейської безпеки шляхом зближення з ЄС, співробітництва в рамках ОБСЄ, піднесення ролі центральної європейської ініціативи.

Особливу увагу сторони приділили знову ж таки проблемі розширення НАТО, зокрема на Схід Європи.

Оскільки Україна є позаблоковою державою, вона, як і Австрія, що дотримується нейтралітету в зовнішній політиці, також вирішує проблему поєднання активної участі у розбудові європейської системи безпеки з позаблоковим статусом.

Парламентарії України розуміють необхідність продовження формування договірно-правової бази двостороннього співробітництва в різних галузях. Ця теза є необхідною, підкреслив Олександр Мороз, оскільки останнім часом міжнародна діяльність парламенту висвітлюється окремими засобами масової інформації необ'єктивно і упереджено. Іноді некомпетентні судження з цього питання можна почути і від деяких депутатів. Але брак знань та інформації можна надолужити. Гірше, коли йдеться про свідоме перекручення фактів, про тенденцію в цілому дискредитувати Верховну Раду, особливо в цій галузі її діяльності.

Намагання окремих телепередач або газет принизити роль Верховної Ради вже стало звичним і, власне, нікого не дивують, сказав Олександр Мороз.

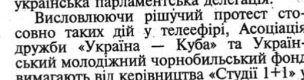
Дивує інше: найчастіше авторами або виконавцями сценаріїв на зразок «Їхав нардеп за Дунай» або примітивних коментарів виступають люди, які вважають себе патріотами України. Невже вони не розуміють, що такою «свободою слова» шкодять авторитету нашої держави.

Як приклад Олександр Мороз навів телевізійний репортаж, підготовлений знімальною групою інформаційної служби «Студії 1+1», яка супроводжувала делегацію під час недавнього візиту на Кубу. Посольство Республіки Куба в Україні з цього приводу надіслало ноту до МЗС, відповідну заяву-обурення розповсюдили і асоціація дружби «Україна — Куба» та Український молодіжний чорнобильський фонд. З викладом ноти ознайомили присутніх на прес-конференції журналістів.

У ній, зокрема, зазначено: «Вступне слово ведучого програми «Післямова» в неділю, 20 квітня 1997 року, коли він запевнив, з-поміж іншого, що на Кубі існує «масова проституція», а також відверто тенденційна манера, в якій журналіст використав і маніпулював випадковими кадрами, а в деяких випадках дібраними спеціально, а також уїдливий і неправдивий текст репортажу не мають нічого спільного з реаліями нашої країни, з успішним візитом делегації ВР високого рівня, з позитивними взаєминами, що існують між нашими державами, а тим паче з метою роботи знімальної групи, про яку повідомив посольству в листі директор інформаційної служби «Студії 1+1».

Дозволяючи собі непробачну непоівагу до глави держави, котрий з дружніми намірами відвідав прийом у посольстві України в Гавані, знімальна група практично усунулася від офіційного висвітлення роботи української делегації на Кубі. З нашої точки зору, непоівага знімальної групи була також виявлена до глави української делегації».

У заяві асоціації також підкреслено, що «у цьому сюжеті явно тенденційно і викривлено відображено сьогоднішнє життя на Кубі. У коментарі, що супроводжує сюжет, міститься відверта образа кубинського народу і його лідера. У авторів не знайшлося жодного доброго слова на адресу країни, яка, незважаючи на важкий економічний стан, впродовж семи років безкорисливо приймає на оздоровлення і лікування чорнобильських дітей України, жодного відеокадру з оздоровчого табору в Тарара, де побувала українська парламентська делегація.

Висловлюючи рішучий протест стосовно таких дій у телеефірі, Асоціація дружби «Україна — Куба» та Український молодіжний чорнобильський фонд вимагають від керівництва «Студії 1+1» у найближчій програмі «Післямова» вибачення перед телеглядачами України, і передусім перед народом Республіки Куба, який, на жаль, уже поінформований про цю провокаційну акцію».

Олександр Мороз також поділяє обурення недільним репортажем «Післямови» і вважає своїм обов'язком вибачитися не лише перед кубинською стороною, а й усіма глядачами за дезінформацію і неправдивий тон репортажу.

«Щоб зростав авторитет України на міжнародному рівні, треба дбати всім — і народним депутатам, і виконавчій владі, і засобам масової інформації,» — зауважив Голова парламенту.

Олександр Мороз відповів на численні запитання журналістів, що стосувалися як міжпарламентських зв'язків, так і тем, що виходили за рамки цієї розмови.

Звичайно, на прес-конференції не обійшлося і без гарячих «бюджетних» запитань. Олександр Мороз був відверто лаконічний: «Я не хотів би розглядати питання про проект бюджету в контексті з відставкою будь-кого в уряді, і Прем'єр-міністра в тому числі. Є процедура, визначена законом про бюджетну систему. І тільки в такому контексті я дивлюся на цю процедуру.

Іншими словами, якщо буде внесено документ, який суперечить вимогам Регламенту і Закону «Про бюджетну систему», то реакція на нього буде адекватна вимогам, передбаченим у загальних нормативних актах».

Усе інше, на думку глави парламенту, це не політика і не бюджетний процес.

Не поділяє Олександр Мороз і твердження про те, що Верховна Рада заважає залученню іноземних капіталів до економіки України. Навпаки, він вважає, що міжнародна політика Верховної Ради і законодавча робота аж ніяким чином не стримують надходження інвестицій в Україну і взагалі не заважають економічним зв'язкам.

«Якщо вже говорити про безпосередній зв'язок між візитами парламентських делегацій і наслідками, то присутність Південної Кореї сьогодні в Україні — факт помітний у багатьох вимірах. Між іншим, це сталося після поїздки нашої делегації у Південну Корею, коли ми взяли з собою представників ділових кіл і забезпечили відповідний правовий супровід. І сьогодні корейський капітал в Україні починає широко працювати».

Те саме можна сказати і про інші держави. Напевно, не в законах справа і не в «поганому» парламенті, а в економічній ситуації. А тут уже, даруйте, не Верховна Рада винна.

Мир нашому дому!

(Початок на 1-й стор.).

Шановні колеги!

Дорогі співвітчизники!

Як відомо, Кабінет міністрів прийняв постанову про перенесення робочих днів з метою створення сприятливих умов для святкування 27 квітня Пасхи (Великодня) та 1 і 2 травня — Дня Міжнародної солідарності трудящих.

Свята ці різні і за часом виникнення і за змістом. Але їх єднає висока мораль, глибока віра, прагнення до добра і справедливості. Завтра відбудуться урочисті служби у церковних храмах, віруючі вітатимуть один одного з Великоднем.

Не образимо їх почуттів, не затьмаримо свята проявами релігійного протистояння, нетерпимості й ворожнечі.

1-го травня у містах і селах України відбудуться маніфестації, мітинги, маївки. Не принизимо цього свята політичними сутичками, зведенням рахунків з опонентами, взаємними звинуваченнями й образами.

Ми вчимося жити у демократичній правовій державі. Ця школа життя є набагато складнішою від будь-якого підручника чи навчального курсу. Вона вимагає від кожного громадянина нашої держави не просто прочитання Конституції України. Необхідне глибоке усвідомлення того, що гідні умови життя людини, право на свободу світогляду і віросповідання, так само, як і право проводити збори, мітинги і демонстрації, політична, економічна та ідеологічна багатоманітність суспільного життя залежить від кожного зокрема і громадян України всіх національностей разом.

Лише досягнення і зміцнення громадянської злагоди, відроджене почуття гордості за свою державу і належності до неї, розуміння того, що власний добробут нерозривно поєднаний із здоровим станом суспільства, дадуть нам змогу відродити Україну як політично стабільну, економічно незалежну, висококультурну і високоосвічену державу. Вона матиме авторитет і повагу серед розвинутих країн світу, до її думки і слова дослухатимуться впливові політичні й фінансові кола за рубежем.

Нам є чим гордитися. Ми — європейська країна зі славною історією, яка знає чимало героїчних і трагічних сторінок. Ми — талановитий, працелюбний, співучий у світлу днину і незламний у лиху годину народ.

Ми завжди перемагали, коли єдналися, і зазнавали поразки через політичні або релігійні чвари. Вчімося з нашої історії, не повторімо колишніх помилок!

Поставимо понад усе чуття єдиної держави і віри в те, що власна наполеглива праця зробить наш завтрашній день світлим, заможним і радісним.

З наступаючими святами вас, шановні колеги, дорогі співвітчизники!

Винних у потуранні корупції міністрів зніматимуть поквартально?

Отже, Координаційний комітет із боротьби з корупцією та організованою злочинністю, як і обіцяв у лютому Леонід Кучма, повернувся «у тому самому складі і в тому самому залі» до гострої розмови на цю тему. Глава держави тоді попереджав, що запитає суворо, і запитав. Чи всіх і сповна — судити важко, адже хто з державних мужів і що недопрацював, що саме протиправне утнув —те для журналістів залишилося невідомим, оскільки, на відміну від лютневого засідання, розмова відбулася за зачиненими дверима.

На прес-конференції після засідання голова Координаційного комітету Василь Дурдинець повідомив, що Леонід Кучма погодився з його критичною оцінкою ситуації і критикою певних службових осіб. Найближчим часом з'являться укази глави держави про звільнення міністра транспорту Данькевича і його заступника Золотоверха, керівника управління держслужби Леликова, заступника міністра економіки Науменка. Дісталося «на горіхи» і міністрам: вугільної промисловості —Русанцову, зовнішньоекономічних відносин — Осиці; гостро розкритиковано роботу Мінфіну, Фонду держмайна, Антимонопольного комітету, керівництва Луганської та Донецької областей.

А що ж із керівниками безпосередньо спецпідрозділів із боротьби з організованою злочинністю, діяльність яких на лютневому засіданні Леонід Кучма критикував найбільше, особливо начальника управління «К» СБУ генерала Бєляєва? І цього разу, судячи з відеозвіту засідання комітету, главу держави не влаштувала робота генерала Бєляєва та заступника міністра внутрішніх справ генерала Штанька, після чого Леонід Кучма мусив висловитися досить різко: «безпорадних людей на таких посадах не повинно бути». Але одне — слова, а інше —факти: генерал Бєляєв залишився на тій само посаді. Дивна боротьба з мафією і ставлення до тих, хто з нею має боротися.

До речі, чи не станеться з кандидатами на звільнення так, як із «попрошеним» з посади на лютневому засіданні заступником міністра транспорту Желєзняком? З'ясовується, він уже очолює залізничний транспорт у керівництві СНД, причому, без згоди на те української сторони.

На засіданні лунали гострі оцінки нинішньої ситуації із злочинністю в Україні, достатньо сказати, що вустами Президента корупцію віднесено до найбільших загроз національній безпеці нашої держави. Те, що глава держави зважився-таки підписати указ про створення Національного бюро розслідувань, — тому доказ.

Та деякі свіжі вислови Леоніда Даниловича насторожують. Він, наприклад, сердито звелів керівникам правоохоронних органів не заспокоювати всіх тим, що вони знають злочинних авторитетів і тримають їх на контролі, мовляв, коли знаєте — то ліквідуйте, а коли не можете — то не просторікуйте у засобах масової інформації, не лякайте громадськість. Чи не розцінять по-своєму керівники правоохоронних органів цю тезу і чи не підуть найлегшим шляхом —замовчування того, що вже очевидне для всіх? Про це можна було б не говорити, але на прес-конференції офіційно підтвердили факт порушення кримінальної справи проти одного з тих, хто найбільше і на основі конкретних даних говорив про корумпованість державної влади, — голови постійної парламентської Комісії з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Григорія Омельченка. Невже від того, що всі вмовкнемо, спрут корупції в державному апараті зменшиться?

Такі розширені засідання Координаційного комітету вирішено проводити щокварталу.

Анатолій БЕНЬ.

Парламентська хроніка

Податок як стимул сімейної злагоди

Вечірнє засідання 24 квітня

Хоча попередньо після обідньої перерви передбачалася робота в комісіях, депутати вирішили продовжити пленарне засідання, щоб закінчити процедуру другого читання законопроекту про податок на доходи фізичних осіб. Обговорення 30 статей тривало впродовж трьох годин: парламентарії добре розуміють, як більшість норм, закладених у законопроекті, може відбитися на людях, і так «не переобтяжених» матеріальними статками. Адже до оподаткування залучаються і ті доходи, які раніше фактично були позбавлені уваги податкових органів: розробники законопроекту активно відстоюють позицію залучення до оподаткування пасивних доходів у вигляді дивідендів, відсотків, а також одержаних подарунків (за певним винятком). «Винятки» викликали багато запитань до доповідача Валерія Альошина. Один з депутатів зацікавився, чи не доведеться дружині сплачувати податок за подарований ним букет квітів. Олександр Мороз заспокоїв стурбованого парламентарія: «Не доведеться, якщо дарувати власній дружині». Отже, не менш стурбовані виборці можуть також розслабитися: хоча новий закон і загрожуватиме їм новими витратами, зате зміцнить моральні засади.

А якщо серйозно, то депутати «проходили» статтями, намагаючись ретельно прогнозувати можливі наслідки. Тому всі спірні положення перенесено на третє читання: попри турботу про доходну частину державного бюджету парламентарії показали, що вони не забувають і про бюджети своїх виборців.

Людмила КОХАНЕЦЬ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Усе має базуватися на законах, тим більше – бюджет

(Початок на 1- й стор.).

Голова парламенту поставив перед Кабінетом міністрів вимогу: підготувати в короткий термін звіт про використання державного бюджету за 1996 рік, повний аналіз витрат і обґрунтування їх доцільності. Це, зазначив Олександр Мороз, сприятиме формуванню реального, всебічно виваженого бюджету на 1997 рік.

Після цього уряд залишив зал засідань.

У пропозиціях Президента до закону «Про індексацію грошових доходів населення», які розглянуто на сесії, заперечувалося, щоб для цього використовувався індекс підвищення споживчих цін на товари та послуги, котрі входять до нормативного складу і мінімального споживчого бюджету. Пропонувалося повернутися до раніше запропонованої редакції, за винятком житлово-комунальних послуг.

Друге заперечення стосується підстав для проведення індексації, де є спірне питання про встановлення її порога. Третє заперечення зводиться до того, щоб не прив'язувати розмір виплат, зумовлених індексацією, до вартісної величини межі малозабезпеченості. Це дозволить індексувати доходи населення незалежно від встановлення законодавчого визначення тих чи інших соціальних нормативів. Четверта пропозиція — виключити ст. 7 «Оподаткування доходів громадян», у зв'язку з тим, що Верховна Рада має розглянути проект закону «Про оподаткування доходів фізичних осіб». У ньому якраз розв'язується питання оподаткування проіндексованих доходів населення і передбачається запровадження річної шкали ставок прогресивного оподаткування.

Сесія голосуванням визначила свою позицію: з першим і четвертим зауваженням Президента погодитись, а друге і третє — відхилити.

Потім з урахуванням зауважень і змін було ухвалено кошторис Фонду державного майна.

Після перерви сесія обговорила проект постанови Верховної Ради про рекомендації учасників парламентських слухань «Свобода слова в Україні: стан, проблеми, перспективи». Повідомлення з цього питання зробив секретар Комісії законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації Валерій Мішура.

Йшлося також про неправомірність перевірок, яке здійснило КРУ, щодо роботи недержавних засобів масової інформації. З обох обговорених питань сесія визначилась прийняттям відповідних рішень.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз закликав співгромадян, представників різних політичних сил до злагоди і взаєморозуміння під час Великодніх і Першотравневих свят.

Іван ДМИТРЕНКО.

Офіційно

Чи розв'яже закон проблеми?

24 квітня ц. р. відбулася зустріч Голови Верховної Ради України Олександра Мороза з представниками Асоціації сільських, селищних та міських (районного підпорядкування) рад народних депутатів.

Було відзначено, що асоціація в цілому позитивно оцінює прийнятий того ж дня, на ранковому засіданні сесії парламенту, закон «Про місцеве самоврядування в Україні».

У новоприйнятому законі, як наголошували промовці, в основному враховано побажання місцевих органів влади. Водночас у виступах червоною ниткою проходила думка, що на часі врегулювання податкового законодавства. «Централізація» податкової політики призводить до того, що місцеві бюджети фактично не наповнюються. Страждають соціальна та бюджетна сфери, немає можливості на місцевому рівні вирішувати питання будівництва, транспортного обслуговування, зв'язку тощо.

Було домовлено, що висловлені пропозиції будуть розглянуті у відповідних комісіях ВР України.

На завершення зустрічі Олександр Мороз відповів на запитання членів асаціації.

* * *

Того ж дня Голова Верховної Ради зустрівся з членами депутатської групи «Реформи». Відбувся взаємокорисний обмін думками щодо підвищення ефективності діяльності Верховної Ради в цілому і законотворчого процесу зокрема.

Прес-служба Верховної Ради України.

Центральна виборча комісія по виборах народних депутатів України

Постанова

№ 331 Київ 25 квітня 1997 р.

Про реєстрацію народного депутата України, обраного 13 квітня 1997 року замість вибулого в Іршавському виборчому окрузі № 171 (Закарпатська область)

Розглянувши протокол та інші документи окружної виборчої комісії Іршавського виборчого округу № 171 (Закарпатська область) про результати виборів народного депутата України 13 квітня 1997 року замість вибулого, Центральна виборча комісія відповідно до статей 14, 44 та 49 Закону України «Про вибори народних депутатів України» **постановляє:**

1. Зареєструвати народним депутатом України Медведчука Віктора Володимировича, 1954 року народження, юриста, президента Спілки адвокатів України, члена Соціал-демократичної партії України (об'єднаної), який проживає у м. Києві, обраного 13 квітня 1997 року на виборах народного депутата України замість вибулого в Іршавському виборчому окрузі № 171 (Закарпатська область).

2. Опублікувати цю постанову в газеті «Голос України» та повідомити в інших засобах масової інформації.

Голова Центральної виборчої комісії
І. ЄМЕЦЬ

Секретар Центральної виборчої комісії
І. ЦЕЛУЙКО

Президентові України Леонідові Кучмі

Кому вигідно перевіряти недержавну пресу?

Нам стало відомо про те, що Головне контрольно-ревізійне управління Мінфіну України організувало суцільну перевірку недержавних суб'єктів інформаційного простору України на предмет дотримання засобами масової інформації законодавства України з питань, що регламентують їх діяльність.

Дивує те, що ця перевірка проводиться державним органом, який, згідно зі ст. 2 Закону України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні», не має повноважень для її здійснення, бо недержавні засоби масової інформації не входять до виключного переліку підконтрольних об'єктів.

З огляду на це народний депутат України Ю. Оробець 16 квітня цього року звернувся до заступника міністра фінансів України — начальника ГоловКРУ України В. Тахтая з письмовою заявою про надання переліку організацій, які перевіряються, та інформації про ініціатора перевірки. Спочатку В. Тахтай пообіцяв надати ці матеріали, а потім відмовився від своїх слів.

З такою ж вимогою 19 квітня до В. Тахтая звернулися народні депутати В. Бондаренко, А. Єрмак, О. Єльяшкевич та Ф. Судницин, але і їм було відмовлено та рекомендовано звернутися до секретаря Ради національної безпеки України В. Горбуліна та в Кабінет міністрів. Цим самим порушено ст. 18 Закону України «Про статус народного депутата України».

Про порушення закону цього ж дня були поінформовані: перший віце-прем'єр-міністр України В. Дурдинець, Генеральний прокурор України Г. Ворсінов, прокурор м. Києва С. Лотюк, міністр фінансів України І. Мітюков.

Більше того, до В. Тахтая звернувся Голова Верховної Ради України О. Мороз, але і після цього матеріали депутатам не було надано.

21 квітня, коли група з п'яти депутатів Київради прибула до ГоловКРУ, сталося їх побиття та виведення з приміщення. При цьому В. Тахтай особисто вдався до рукоприкладства та розбив відеокамеру, яка була в одного з відвідувачів.

Цього саме дня народний депутат України В. Бондаренко звернувся до Подільського РУВС м. Києва із заявою про припинення порушення Закону «Про статус народного депутата України» та забезпечення його доступу до державної установи.

Про факт порушення закону та побиття депутатів Київради одразу були поінформовані начальник ГУВС МВС України по Києву М. Піддубний, його заступник В. Будніков, а також голова Київської міської державної адміністрації О. Омельченко. На жаль, жоден з них на місце події протягом дня не прибув, а співробітники міліції Подільського району, як і депутати, до приміщення ГоловКРУ по вул. Сагайдачного, 4 не були допущені.

Таким чином, маємо кричущі факти ігнорування Конституції і законів України керівниками різних підрозділів виконавчої влади та відвертим знущанням над депутатами.

Враховуючи викладене, вимагаємо від Вас, як гаранта дотримання Конституції, негайно призначити службове розслідування фактів незаконних дій ГоловКРУ Мінфіну України, виявити ініціаторів зазначеної перевірки та тих службових осіб, які не припинили порушення закону, та притягти їх до відповідальності.

З повагою народні депутати України
В. БОНДАРЕНКО, М. ПЕТРЕНКО,
С. СОБОЛЄВ, О. ЄЛЬЯШКЕВИЧ,
Є. ЖЕРЕБЕЦЬКИЙ, І. ОСТАШ.

Володимир Тахтай: «Ми зачепили їхні інтереси»

Наш кореспондент попросив заступника міністра фінансів, начальника ГоловКРУ Володимира Тахтая викласти свою точку зору на конфлікт

—До мене звернулася група депутатів з проханням надати списки засобів масової інформації, які ми перевіряли, і повідомити, хто віддав розпорядження про цю перевірку, — сказав Володимир Єпіфанович. — Того дня, у п'ятницю, в Кабінеті міністрів відбулися дві наради, що їх проводив перший віце-прем'єр-міністр Василь Дурдинець. А тому я не міг надати інформацію, яку від мене вимагали депутати.

У суботу, 19 квітня, вони знову з'явилися в кабінеті. Але саме на той день була призначена колегія податкової адміністрації, у роботі якої взяв участь Президент України. А тому я пообіцяв, що інформацію буде надано пізніше.

21 квітня під час наради із заступниками та начальниками управлінь ГоловКРУ ввійшли четверо депутатів Київради на чолі з Сергієм Кудряшовим і Леонідом Сафоновим. Я попросив їх звільнити кабінет. Однак депутати навідріз відмовилися виконати моє прохання. Окрім того, голова профкому, яка того дня перевіряла своєчасність виходу співробітників на роботу, розповіла, що депутати відштовхнули її і жінку-вахтера, супроводжуючи це нецензурними словами, і увійшли у приміщення управління.

Я попередив: якщо вони не залишать кабінет, ми їх витіснимо. Не було ані викручування рук — більшість присутніх на нараді жінки, — ані застосування фізичної сили, тим більше, ніхто не розбивав відеокамеру. Ми їх витіснили, і я розпорядився, щоб нікого у приміщення не пускали.

Окрім того, і це зафіксовано у Подільському райвідділі міліції, вони порвали светр нашому працівникові, подряпали до крові обличчя вахтера.

—Володимире Єпіфановичу, чому, з вашої точки зору, ці перевірки викликали у депутатів таку цікавість?

—На мій погляд, ми зачепили їхні інтереси під час перевірки.

Та законом передбачено, що контрольно-ревізійне управління перевіряє використання бюджетних коштів організаціями і підприємствами різних форм власності, в тому числі недержавними ЗМІ. Окрім того, у нас було доручення здійснити цю перевірку.

—А чиє було доручення?

—Я не хотів би зараз про це говорити. Я дам відповідь на це запитання народному депутатові Анатолію Єрмаку, який надіслав мені звернення.

—Скажіть, будь ласка, а звідкіля у недержавних ЗМІ можуть узятися бюджетні кошти?

—Я хотів би, щоб з цього приводу ви поспілкувалися з комісією, що її створив міністр інформації Зиновій Кулик, у складі якої ми і працюємо. Вони зможуть дати чіткішу відповідь.

Розмову вів
Володимир КОРОЛЮК.

У номер

● *Київ*

Селу з підприємцями по дорозі? Чому б і ні...

Вчора у Києві завершився перший Міжнародний конгрес Української ліги підприємців агропромислового комплексу (УЛПАК). Вливання підприємців в АПК (вони надають 80 відсотків матеріально-технічних ресурсів), ішлося на нараді, доволі суттєве.

На думку президента ліги Леоніда Козаченка, саме ці структури взмозі витягти АПК з кризи. Тому потрібно сприяти їх роботі на державному рівні.

Серед інших негайних кроків, які потрібно зробити, аби врятувати село, зазначив Леонід Козаченко, — врегулювання земельних відносин. Необхідно змінити підхід до держзамовлень, дати можливість працювати біржам, які здатні вирішити проблеми фінансового забезпечення селян краще, аніж це робить держава.

● *Сімферополь*

Затяжна криза. Незважаючи на повінь

Кримські депутати так і не змогли відкрити на цьому тижні пленарні засідання. Два дні парламентарії намагалися зібрати кворум для поновлення роботи сесії, однак, міжфракційні консультації і переговори нічого не дали. Як стало відомо, фракція Курултаю не реєструвалась на сесії, щоб не допустити чергового розгляду питання про відставку Аркадія Демиденка з посади прем'єр-міністра. Водночас фракції, які об'єдналися в «Антикримінальну коаліцію», як умову своєї реєстрації висунули вимогу негайного скасування раніш ухваленого рішення про позбавлення лідерів опозиції депутатських повноважень. Домовитися не вдалось, і десяток питань, серед яких такі важливі, як «Про погашення заборгованості з виплати пенсій і заробітної плати працівникам бюджетної сфери» чи «Про ситуацію, що склалась у зв'язку з повінню», — залишилися нерозглянутими.

● *Рівне*

«На волю Наливайко нас веде...»

У Великому Житині відкрито пам'ятний знак на честь славного козацького лицаря, керівника козацько-селянського повстання проти польської шляхти Северина Наливайка.

У цьому селі, як засвідчує найдавніша історична згадка, організувався один з найактивніших осередків повстання.

Як відомо, Северина Наливайка, виданого зрадниками польській шляхті, після жахливих тортур було страчено у Варшаві. Та пам'ять про славного сина українського народу жива.

Арбітражний суд Одеської області 07.02.97 р. порушив справу № 6/58-Б про визнання банкрутом товариства з обмеженою відповідальністю «Тріанон-ЛТД» (м. Одеса, вул. Леваневського, 9-А, кв.59, р/р 1468331 у КБ «Одеса-банк», МФО 3228210, ОКПО 23861294).

Кредиторам, а також можливим санаторам направляти заяви з майновими вимогами до боржника в місячний термін з моменту публікації оголошення за адресою: 270032, м. Одеса, пр. Шевченка, 4, Арбітражний суд Одеської області.

Політ тижня

Людмила МЕНЖУЛІНА, Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото), «Голос України»

Новий Ан-70 прямує в небо...

(Початок на 1-й стор.).

Характеризуючи перший політ, випробувачі відзначили чудові льотно-технічні якості літака нового покоління, який не має рівних у світі. Він спроможний піднімати до 47 тонн вантажу за напрочуд малого злітного розгону (600—900 м), розвивати швидкість до 750—800 км/год, долати з 20 тоннами вантажу 7500 км.

І все-таки, якщо з Ан-70 фахівці пов'язують поки що лише великі надії, то з Ан-38-100, який того самого дня, 24 квітня, одержав сертифікат типу Міждержавного авіаційного комітету, — цілком реальні плани. Від цього моменту для літака відкрито дорогу на вельми перспективний ринок авіаперевізників пасажирів і вантажів у СНД та інших країнах.

Літак простий і надійний у керуванні, відзначається високим ступенем безпеки, може працювати за складних метеоумов, на грунтових, льодових, засніжених площадках, виконувати нічні польоти. Конструкційно передбачено кілька його модифікацій. Літак добре зарекомендував себе і у спеку, і в морози. Серійне виробництво Ан-38-100 розпочато на Новосибірському авіаоб'єднанні ім. В. Чкалова. Що ж до Ан-70, то його планують будувати в Києві та Самарі.

На знімку: екіпаж випробувачів Ан-70 № 01-02 тепло вітали на землі.

Тривога тижня

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

Програму переселення завалили. Прийняли нову

ПОВНІСТЮ ліквідувати наслідки Чорнобильської аварії, за оцінками фахівців, можливо лише через 240 років. Тому сьогодні мова йде лише про їх часткове усунення. Це було темою прес-конференції в Міністерстві з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи.

Від часу створення Мінчорнобиля за останніх п'ять років на розв'язання цієї проблеми витрачено немалу суму: 13 мільярдів 886 мільйонів доларів. Однак, за словами заступника міністра Володимира Потіхи, оптимізму сьогодні мало. Насамперед тому, що безупинно погіршується стан здоров'я населення. Можна вважати здоровими лише 17,6% ліквідаторів, 19,5% евакуйованих, 25% мешканців забруднених територій. На цих землях досі живуть люди, а лікарні, фельдшерсько-акушерські пункти та дитсадки закриваються, і діти гуляють по радіоактивній землі, харчуються нечистими продуктами. На початок нинішнього року на забруднених радіонуклідами територіях мешкало 2364994 чоловіки. З них 479 — у зоні відчуження, 12530 — обов'язкового відселення, 647012 — у зоні добровільного гарантованого відселення. Днями уряд затвердив Національну програму мінімізації наслідків Чорнобильської катастрофи до 2000-го року. Серед передбачених численних заходів із соціального захисту потерпілих — буде розширено мережу медичних закладів на 8,5 тисяч ліжок, ще 19 тисячам сімей надано житло, до 260 населених пунктів підведено газ, збудовано 374 км доріг тощо — програма передбачає закінчити нинішнього року переселення сімей із зони обов'язкового відселення та будівництво соціальних об'єктів в місцях проживання евакуйованих.

На думку голови постійної Комісії Верховної Ради України з питань Чорнобильської катастрофи Володимира Яценка, за 11 років зроблено занадто мало й не виконано обіцяного. За останніх 5 років фінансування зменшилося разів у десять. Ми провалили й досі не виконали програму переселення, яку обіцяли завершити ще 1993 року, наголосив В. Яценко. Це породжує безліч нових проблем. Нині є різні погляди на головне запитання: що робити далі? Дехто каже, мовляв, минуло вже багато років і час про Чорнобиль забути. Однак комісія переконана, що це неприпустимо. Під час обговорення блоку податкових законів, пов'язаних із прийняттям бюджету на 1997 рік, уряд передбачає скорочення чорнобильського фонду на 50%. Це призведе до ще більшого накопичення нерозв'язаних питань і зменшення соціального захисту на 80%.

Конференція тижня

Вікторія СВІТЛАНОВА, *журналіст*

«Слово лікує, вчить, виховує, єднає»

Таку назву мала науково-практична конференція, що відбулася в Національному медичному університеті імені О. Богомольця з нагоди 30-річчя кафедри української і російської мов.

— Різні аспекти спілкування, зокрема, етики стосунків лікаря і хворого, — каже кандидат філологічних наук, старший викладач кафедри української і російської мов Ніна Литвиненко, — аналізували і авторитетні медики, і студенти, і викладачі мов: доктор філології завідувач нашої кафедри Геннадій Золотухін, завідувач кафедри латинської мови професор Юрій Шанін, гості — поетеси Ганна Чубач та Світлана Йовенко.

До конференції було приурочено спеціальне видання про історію введення викладання мови в Національному медичному університеті, підготовлено стенди з цікавими матеріалами.

Справді, усі ми знаємо, як слово може вилікувати, а може і вбити хвору знесилену людину. Якщо це розуміютимуть медики, котрим ми довіряємо своє єство, можна сподіватися, що хоча б словом нас підтримають.

Дошка пошани

Час вилікує?

(Початок на 1-й стор.).

—Сеню, що сталося, куди народ подався?

—Як куди? Вождя вшановувати! А я — в почесній варті залишився. Бачиш, мене прийняли в піонери! —урочисто виголошує Сеня і віддає салют скривавленою рукою...

—Це ти кров'ю стіну зіпсував?..

—Ми завжди історію пишемо кров'ю! — гордо виголошує Сеня і салютує знову...

—Сеню, так тебе лікувати треба! Палець он... не дай боже гангрена!

—А з ними що буде? — скиглить Сеня і киває на розбите вікно.

—Сеню, заспокойся! І їх вилікуємо! Не ми, так час!

Поворот на зону...

Криївка. Підпільник Кіндрат при світлі кагання читає газету, його подільник Юзик дулом нагана піднімає вхідну ляду. Юзик висовує голову надвір і:

— Кіндрате, га, Кіндрате, а який ото гад біля нас дорожній знак повороту закопав?

— Не гад, а... голубчик, сусід — Лукашенко і закопав. Він заявляє, що в Україні назріває дуже серйозний поворот щодо СНД...

— Ось зараз я його, цей поворот, навернy, — Юзик лапає кишені у пошуках «лимонки»...

— Облиш! Ти ліпше за ним інший знак у землю встроми!..

— ?!

— «Увага! Зона!» і череп з кістками...

«Сі бриз» під контролем...

— Чув, обмежений контингент російськомовних проституток оголосив бойкот американським морякам?!

— То що — капець маневрам?!

— Спокійно! Ситуація під контролем національно свідомих кримчанок...

Черговий по дошці пошани Вілен КАЙДАШ.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Толерантність тижня

Анатолій БЕНЬ, «Голос України»

Хоч на Президента і нападають,
його представник закликає до толерантної співпраці

Остання заява представника Президента України у Верховній Раді, народного депутата Романа Безсмертного не викликала особливих емоцій у стінах парламенту. Хоч у ній він фактично звинувачує представників лівого блоку парламенту в деструктивній ролі у законодавчій роботі, незнанні положень Конституції, випадах на адресу Президента тощо.

Сам Роман Безсмертний на брифінгу в адміністрації Президента, ще раз наголосивши на недопустимості таких випадів лівих проти Президента та членів його сім'ї (лише одного сесійного дня він нарахував 23 таких випади), водночас заявив, що особисто він і надалі виголошувати різкі, сварливі заяви не збирається. Пояснив це небажанням опускатися до рівня таких політичних опонентів Президента і послався на прагнення надати спілкуванню двох гілок влади толерантного, цивілізованого тону.

Роман Безсмертний зазначив, що ніщо не заважає йому шукати спільну мову з представниками різних політичних сил, що дуже часто обговорює з Леонідом Даниловичем можливості донести до народних депутатів президентську думку з приводу того чи іншого питання.

Але тут же він фактично приголомшив (від незвички чи що?) представників мас-медіа докором на адресу юридичної й економічної президентських служб за те, що вони часто «включаються в дію» вже після прийняття того чи іншого закону, а не до того, і таким чином представник Президента не завжди може вчасно знати позицію глави держави. Після цього Роман Безсмертний відверто визнав: йому не вдається для успішного законотворчого процесу замкнути в єдину систему Кабінет міністрів, адміністрацію Президента і ВР.

Щож, якщо такий толерантно настроєний представник у парламенті влаштовує Леоніда Кучму, то це робить йому честь. І подвійну честь глава держави матиме, якщо не створить умов, за яких свого часу залишив Банкову, 11 перший представник Леоніда Даниловича у ВР Віктор Мусіяка — людина також толерантна і принципова.

Георгій ВАСИЛЕНКО, *журналіст*

Шляхетними народжуються!

ВЕЛИКИЙ Тарковський змагався із самою смертю, щоб встигнути донести до нас у своєму найвеличнішому фільмі цю сповідану ним Велику правду життя. З усіх близько знаних людей до цього стану святості, часто в непомітних та буденних вчинках, наближався й письменник Василь Григорович Большак, якому нині виповнилося б сімдесят п'ять. В духовних змаганнях не вистачило міці серця, щоб дожити хоча б до сімдесяти.

Пам'ять тижня

Журналістика була першим коханням літератора Большака і міцно вплелася в його плідну й насичену творчу долю.

Найяскравішою зіркою його журналістської біографії стало редагування журналу «Україна».

Йому був властивий патріотизм, не мітинговий —невід'ємний від його єства. В умовах казенної російськомовності він ніколи не зраджував українській мові навіть коли російською до нього зверталися високі українські керівні чиновники. Він не боровся за відродження української культури, він тяжко для цього щоденно, щогодинно працював.

Доля обділила його міцним здоров'ям. Далися взнаки поранення на фронті, вразлива натура, підвищене почуття відповідальності. Але найбільше вкоротили йому віку підлість, зрада, несправедливість. Проте він ніколи не скаржився. Біль, тривогу чи навіть відчай, вгамовував гумором, спілкуванням з близькими йому людьми.

Він був лицарем честі та гідності. Пригадується такий епізод. Автор біографічної повісті про знамениту українську актрису звернувся до В. Большака — тоді голови Держкіно — зі своїм болем і розпачем. На стадії рецензування його твір було переписано, перероблено у кіносценарій та запропоновано за підписом дружини високої посадової особи. Перепинити хід краденому сценарію в Україні було неможливо, і В. Большак, попри величезну для своєї кар'єри небезпеку, через порядних людей у Держкіно СРСР відхиляє сценарій. Всесильна висока посадова особа легко розкриває комбінацію і всю свою могутність кидає на знищення безумця, що наважився протидіяти високодостойному шахраюству. Зло торжествує: в результаті фільм є, а чесної людини немає...

Ось і розплата за порядність, яку ми вже означали як здатність до самопожертви заради ближнього, попри спокусу відсидітися від ризику в кущах. У таких вчинках, маленьких і великих — совість людини, її святість.

Його ніхто не вчив, як жити, і не примушував до певних вчинків. Шляхетними народжуються!

Людмила МИКИТЮК, «Голос України»

Майстер-клас маестро Співакова

ВОЛОДИМИР Співаков виконав обіцянку — навесні приїхати в Україну. У рамках програми «Дружина Президента України — дітям України» відбулися благодійні концерти камерного оркестру «Віртуози Москви» в Дніпропетровську та Києві.

Нагорода тижня

Кошти будуть перераховані українським дітям-інвалідам. У тому, що вони дійдуть до адресата, пан Співаков не сумнівається. Меценат він від Бога. І до сізіфової справи допомоги ближньому підходить творчо. У Нижньому Новгороді перерахував кошти у пологовий будинок —директор пообіцяв, що першого хлопчика, який з'явиться на світ у цих стінах, назвуть Володимиром. У Новосибірську залишив дві іменні стипендії. У Єкатеринбурзі десять днів поспіль хлопчику робили операцію на відкритому серці — всі ці десять днів маестро, який заплатив за операцію, не знаходив собі місця. А недавно в Парижі «Віртуози» дали дуже дорогий концерт, збір від якого пішов у фонд міста Рибінська.

Не знаємо, чи пам'ятає маестро, скільки скрипок, флейт, гобоїв, кларнетів, гітар і навіть роялів він подарував. Часто «Віртуози Москви» запрошують юних солістів, як скажімо, Алика Беденка (кларнет, Україна). Цього разу Співаков запросив до України відомого в усьому світі баса-баритона Томаса Квастхоффа. Отримати Томаса було непросто: його гастрольна афіша педантично розписана до 2001 року. Тут спрацювали два моменти. Для Томаса, тяжкого інваліда від народження, важливо було побувати на батьківщині Чорнобиля. І мабуть, саме зі Співаковим, який виступав в Україні невдовзі після аварії і зумів налагодити з нами такі приязні стосунки, які не снились багатьом політикам. «Я маю наміри продовжувати працювати в Україні». У них схожі погляди на серйозні речі. Томас, наприклад, з легкістю відмовився б од людей, які бачать у музиці бізнес, забуваючи про її високі ідеали. Або тих, хто через музику здобуває владу.

Перше відділення концерту в Національній опері умовно можна назвати духовним (Вівальді, Моцарт), друге —іронічним (Прокоф'єв, Шостакович). «Посміхнутися, коли хочеться плакати», — розшифрував на прес-конференції маестро, зауваживши, що колишні радянські на цьому знаються, як ніхто інший. Вперше в Києві був виконаний «Антиформалістичний райок» Шостаковича — твір, який практично не виконувався ніде й ніколи, окрім минулорічної світової прем'єри в Дніпропетровську і єдиного концерту в Москві. У листопаді цього року «Віртуози Москви», бас Олексій Мочалов та Московський хоровий театр Бориса Певзнера планують прем'єру «Райка» в Карнегі-холл. Шостакович, а за ним і Співаков, створили міні-спектакль з елементами драматургії. Досить сказати, що в «Райку» співають двоє цілком конкретних персонажів — Сталін і Жданов та двоє збірних героїв — партапаратник і ведучий зборів.

Вийшовши на сцену Національної опери, Президент України Леонід Кучма нагородив орденами — «За мужність» — громадянина Німеччини Томаса Квастхоффа, «За заслуги» — громадянина Російської Федерації Володимира Співакова.

Василь КОРНАЧ, *журналіст*

Партійний акцент тижня

Що то за політика без моралі

До декількох партій, які будують свою діяльність на християнських засадах чи принаймні декларують це у програмних документах, додалася ще одна — «Християнський демократичний союз».

—Для нас найголовніше — внести більше моральності в нашу політику, — заявила на пресконференції лідер ХДС Галина Ткаченко. — І, звісно, всіляко сприяти тому, щоби Україна розбудовувалась як демократична держава на християнських засадах.

За словами лідерів ХДС, їхню партію не треба плутати з Християнсько-демократичною партією, лідерами якої є В. Стретович, В. Костицький і В. Шишкін. Хоча в майбутньому вони можуть об'єднатися. Тим паче, що обидві партії увійшли у передвиборний блок «Вперед, Україно!».

Інтелектуальне ядро нового політичного формування, як було зазначено на прес-конференції, склали правники, бізнесмени і журналісти. Та соціальний і професійний спектр нової партії багатоликий. Уже тепер в її рядах перебувають більш як 1600 осіб. Але організаторська робота лише набирає обертів, зокрема на селі і серед жінок. І ХДС сподівається на успіх. Адже його лідер — усе-таки жінка, чим не можуть козирнути інші партії.

Віталій ГАЙЧУРСЬКИЙ, *журналіст*

Останній притулок інтелектуала

«Наш дайджест актуальної світової культури ставить собі за мету інформувати читачів про новини (й історію) культурного життя як в Україні, так і за її межами, залучаючи для цього все розмаїття зарубіжної і вітчизняної преси та оригінальні розвідки», —анонсують видавці літературно-мистецького ілюстрованого дайджесту — щоквартальника «Стоголосник». І дотримуються визначеної програми.

«Мистецтво бесіди», «Літархів», «Театральний вернісаж», «Психологічні консультації», «О tempora, o mores!» — ці та інші рубрики щоквартальника говорять самі за себе. О'Генрі, Поль Елюар, Наталя Лівицька-Холодна, Галя Мазуренко, Василь Барка, Галина Мазепа, Айзек Азімов— творчість відома читачеві-інтелектуалу. А от повість Жерара де Нерваля «Аврелія» — відкриття навіть для книгоманів.

Видання тижня

Під одним дахом в «Стоголоснику» зібране найрізноманітнішу інформацію: «Хто вбив Тутанхамона?», «Рок-шоу: витоки і кумири», «Елізабет Тейлор», «Верді і час», «Бороданю, бережи чуприну!», «Вісті з діаспори». У виданні відображено тематичне розмаїття друкованих видань, часто зовсім протилежних за напрямом і читацькою аудиторією. Іноді здається, що редакція, очолювана кандидатом наук Ольгою Корніякою, відомим як у журналістському, так і книговидавничому світах фахівцем, прагнула спростувати Козьму Пруткова, який твердив: «Не можна охопити те, що охопити неможливо». «Стоголосник» — гідний український відповідник популярному серед читачів виданню «Рідерз Дайджест» (США).

Кілька слів про оформлення видання. Воно поєднує і фотоілюстрації і репродукції творів від Сальвадора Далі до Галини Мазепи, і малюнки та різнопланові заставки.

Якщо ви стали щасливим власником перших двох випусків «Стоголосника», вважайте, що повезло: вам гарантований цікавий вечір читання — останній притулок інтелектуала.

Микола КОСИЙ, «Голос України»

«Червону руту» не шукай вечорами

27 квітня у Харкові стартує п'ятий ювілейний Всеукраїнський фестиваль сучасної пісні та популярної музики «Червона рута-97». За словами керівника концертно-гастрольного відділу дирекції фестивалю Богдана Собуцького, Харків зустрічає учасників фестивалю гостинністю і зацікавленістю місцевих властей. Голова облдержадміністрації Олег Дьомін у зв'язку з цією подією видав відповідне розпорядження, чим приємно здивував оргкомітет.

Фестиваль тижня

Усі конкурсні змагання проходитимуть на найкращій сцені міста — у Харківському оперному театрі, який вміщує півтори тисячі глядачів. У той самий час на фестиваль з усіх регіонів України прибуває близько тисячі учасників та гостей. Утім, багатьох прихильників сучасного українського музичного мистецтва ця обставина не повинна бентежити — вхід вільний.

Молоді виконавці, а їх 260, виступатимуть у чотирьох найбільш популярних молодіжних і музичних жанрах. З 9 по 11 травня концерти відбудуться і на харківському майдані Свободи. У День перемоги у них візьмуть участь також і лауреати попередніх фестивалів «Червоної рути». Загалом за ці дні у слобожанській столиці передбачаються творчі зустрічі молодих і вже популярних артистів у військових частинах та навчальних закладах, вечори авангардної української поезії, показ моделей одягу, музичні кав'ярні, нічні дискотеки та інші супутні програми. За прогнозами, тільки заключні заходи фестивалю відвідають понад 500 тисяч глядачів. Його телетрансляції зможе побачити вся Україна. На любителів естрадної вітчизняної музики чекає не менше 100 годин найсучасніших ритмів.

Напередодні відкриття фестивалю варто відзначити й те, що «Червона рута» традиційно дає шанс і рівні можливості всім поки що маловідомим широкому загалу музикантам та виконавцям. У його відбіркових турах за минулі два роки взяло участь кілька тисяч співаків та гуртів. Разом з цим фестиваль «провокує» появу нової української молодіжної музики і пісні, сприяє її, так би мовити, конкурентоспроможності на міжнародних конкурсах, захищає українську культуру від втрати власного національного колориту. І водночас знімає будь-які заборони та обмеження, спонукає до виходу за рамки стереотипів традиційної української естради. Саме у цій привабливій гармонії традиції й пошуку, напевно, той успіх, що супроводжує «Червону руту» протягом років.

«Голос України» у дні проведення харківського фестивалю стане його інформаційним спонсором. Про найцікавіші творчі відкриття, сценічні і закулісні колізії — у наших наступних репортажах.

Харків.

Сергій ПРАВДЕНКО, «Голос України»

Україна — Австрія: зростання взаємної довіри

Нотатки про візит делегації Верховної Ради України до Відня

Обиватель — він скрізь обиватель. Навіть в Австрії. Скажімо, екс-канцлер цієї держави і політик із світовим ім'ям і авторитетом Франц Враніцький за дорученням ООН побував у Албанії і багато зробив для умиротворення в цій державі. А австрійський обиватель каже:

— Краще б він нікуди не їздив, а ретельніше займався своїми виноградниками, щоб вони приносили більше прибутку, а він тоді платив би більше податку.

Інший обиватель, журналіст, так про це і пише, а ще один, редактор, друкує в газеті. Не в першорядній, правда, а в такій собі, яку прийнято називати бульварною. Як бачите, і в цивілізованій демократичній країні трапляються охлократи.

Та сила провідних австрійських політиків у тому, що вони спираються на громадянина і не заграють з обивателем. Вони спираються на тих, хто, звичайно, розуміє свої інтереси, але не забуває, що планета наша — невелика, що пожежа у чужому домі за великим рахунком — спільна біда і що катастрофа, особливо, скажімо, екологічна, де вона не трапилася б, —шкодить нам усім незалежно від громадянства, місця проживання чи релігійних переконань.

А звідси висновок, водночас простий і складний. Навіть для деяких відомих європейських та інших політиків. І висновок цей такий: проблеми економічно слабких країн — то не лише їхні власні проблеми. Насамперед, певно, з точки зору екології. Бо економічно слабкі країни дуже часто виконують роль сировинного придатку країн розвинутих. У багатих державах з екологією все гаразд: існують жорсткі нормативи, зберігається довкілля. А як видобувають сировину, роблять якусь, хоча б для внутрішнього вжитку, продукцію у країнах небагатих, які технології використовують, куди, зрештою, скидають відходи і сміття — все це мало кого турбує у країнах з розвинутою економікою.

Традиційно європейські та інші політики живуть за законами виборчого циклу: прийти до влади шляхом виборів і втримати її й наступного разу. А це означає старатися, щоб ані на пфеніг, ані на цент, ані на гріш не впав життєвий рівень населення. Бо інакше виборці віддадуть голоси іншій політичній силі.

За всієї демократичності така політика надто замикає і державних діячів, і громадян на розв'язанні поточних проблем, на досягненні очевидних, зримих і близьких позитивних результатів. За межами таких завдань, як правило, залишається найголовніше — виживання всього людства, включаючи й громадян власної країни. Бо якщо десь щось роблять не так, то вода й вітер, врешті-решт, донесуть наслідки того «не так» і до найбагатшої домівки в найбагатшій країні. Бо планета наша — дуже маленька.

Отож багаті країни сьогодні, можна сказати, проводять не дуже далекоглядну політику, якщо безпеку їхню власну і всього людства розуміти в глобальному плані. Бо сьогодні найбільша небезпека — екологічна. Для всіх. А це означає, що благополучні країни мають, у своїх власних інтересах, допомогти країнам економічно слабким — технологіями, навчанням кадрів і т. д. Заганяти половину людства до боргової ями і радіти з цього — то не є мудрість. Мудрість — разом зберегти планету, яка вже не витримує навантаження застарілих виробничих технологій, що шкодять довкіллю. І з цієї, глобальної точки зору, не у військових контингентах НАТО чи ООН — порятунок людства. А, певно, в принципово нових засадах співпраці і європейських держав, і в масштабах ООН.

Провідні політики Австрії, а до них насамперед належить Голова Національної Ради цієї країни Хайнц Фішер, саме і відзначаються тим, що не замикаються у виборчому циклі, а виробили глобальні підходи до європейської безпеки. Можливо, це пояснюється й тим, що соціал-демократична партія цієї країни вже не якийсь один чи два терміни перебуває при владі, а протягом десятиліть відіграє домінуючу роль. І, отже, її лідери виросли до глобального розуміння проблем, вони не є факірами на годину, у них виробилося почуття відповідальності вищого порядку.

Австрійські лідери і політики — Хайнц Фішер, Франц Враніцький, члени зовнішньополітичного комітету Національної Ради і Федеральної Ради Республіки Австрія під час зустрічей з делегацією Верховної Ради України підкреслювали, що для Австрії не настав час відмови від нейтралітету, а для того, щоб вступати до НАТО і щоб ця структура поширювалася, в тому числі й на Схід, треба, щоб змінилося саме НАТО. І також наголошували: в Австрії в 1994 році відбувся референдум про членство країни в ЄС, і під час його проведення йшлося і про те, що Австрія залишиться нейтральною. Народ підтримав таку позицію. І відповідальні політики не мають права нехтувати її.

Ця позиція практично повністю збігається з думкою Голови Верховної Ради України про НАТО. Олександр Мороз наголосив, що він виступає за скликання загальноєвропейської конференції, яка розглянула б усі аспекти безпеки Європи на майбутній період. Мається на увазі, що в ході підготовки до такої конференції експерти від усіх європейських країн проаналізують усі аспекти стабільності й безпеки: економічні, військові, екологічні, національні, релігійні і т. д. А конференція вирішить, як забезпечити стабільність з урахуванням усіх цих аспектів.

Зацикленість на тому, що поширення НАТО на Схід вирішує мало не всі проблеми безпеки, є, на думку Олександра Мороза і його австрійських співрозмовників, надто спрощеним підходом.

Звичайно, і в Австрії, і в Україні є й інші точки зору. Одну з них висловив у ході візиту член делегації ВР народний депутат України Георгій Манчуленко. На його думку, постійні територіальні претензії, що їх висловлюють політики Росії до України, спонукають нас шукати прихистку під парасолькою НАТО. Думка ця, безперечно, варта уваги й комплексного аналізу. Хоча б тому, що Україна не може не враховувати ставлення Росії до просування НАТО на Схід, навіть якщо позиція цієї держави нам не подобається.

Олександр Мороз підкреслив у Відні, що він виступає за однакову роль усіх європейських держав у забезпеченні стабільності й безпеки у Європі, без поділу на більші і менші держави, без домінування однієї країни чи групи, бо це знову може повернути до протистояння, до появи нових вододілів. Тобто слід урахувати інтереси всіх держав, а не певної групи. Інакше про стабільність важко говорити. У зв'язку з цим він підкреслив, що вплив на хід подій у Європі таких, зокрема, держав, як Австрія, Фінляндія, Швейцарія, Україна, має стати істотнішим. Провідним австрійським політикам така позиція імпонує.

Зустріч Олександра Мороза з Хайнцем Фішером була не лише протокольною, а взаємно зацікавленою. І розмова не обмежилась однією годиною, передбаченою в програмі. Бо була ще зустріч і в аеропорту під час прибуття української делегації, і спільна прес-конференція, і вечір, проведений у Віденській опері, і спільне покладання вінків до монумента на честь визволення Відня від фашистів, і обід на честь Голови ВР, і з Президентом Республіки Австрія Томасом Клестілем Голова ВР України і Голова Національної Ради Австрії зустрілися разом, і на прийомі в посольстві України в Австрії два основних співрозмовники мали можливість спілкуватися.

Крім суто міжпарламентської роботи, делегація ВР України зустрілася з кількома керівниками виконавчих структур Австрії, побувала на підприємствах з утилізації відходів, вирощування овочів, виробництва транспортної техніки.

У експертів та дослідних установ Австрії стан економіки України оцінюється за вельми низьким рейтингом. Та навіть у цих умовах австрійські фірми виявляють зацікавленість у співпраці з українськими партнерами, і обсяг товарообміну між двома країнами зростає, збільшуються і австрійські інвестиції в економіку України. Візит, який відбувся, вплине не лише на зміцнення міжпарламентських зв'язків, а й на зростання взаємної довіри загалом у політичному та економічному співробітництві.

На знімках: під час спільної прес-конференції; члени української делегації на підприємстві в районі Зіммерінг.

ЗАЯВА

ДЕПУТАТСЬКИХ ГРУП «КОНСТИТУЦІЙНИЙ ЦЕНТР», «РЕФОРМИ» І ФРАКЦІЇ «НАРОДНИЙ РУХ УКРАЇНИ»

16 квітня 1997 р. у приміщенні Верховної Ради України стався ганебний інцидент жорстокої фізичної розправи над депутатом Павлом Мовчаном, вчинений депутатами Володимиром Марченком та Наталією Вітренко, що є логічним наслідком атмосфери вседозволеності в сесійній залі. У зв'язку з цим ми змушені зробити докір керівництву Верховної Ради за постійне нереагування на очевидні прояви грубощів, на які болісно реагують наші виборці. Ми робимо докір Голові Верховної Ради О. О. Морозу за те, що не скористався своїм правом негайної реакції на безтактний, образливий словесний випад депутата Марченка стосовно відомих письменників Павла Мовчана, Дмитра Павличка, Івана Драча, Володимира Яворівського, внаслідок чого в полемічному запалі з'явилася відповідна репліка депутата Мовчана.

Це вже не перший інцидент, спровокований депутатами Вітренко та Марченком, за що останній уже був покараний рішенням Верховної Ради про позбавлення права присутності у сесійній залі терміном на п'ять днів. Але нині не може бути виправдання тим, хто в стінах нашого парламенту — найвищого символу Закону України — влаштовує самосуд та фізичну розправу, що вже підпадає під єдину для всіх громадян України статтю карного кодексу.

Ми висловлюємо своє здивування поведінкою тих депутатів, що вже двічі не підтримували осуду депутатів-хуліганів. Ми закликаємо перед усією Україною продемонструвати справедливість і суворість українського закону, підпорядкованість йому і народних депутатів. Почнімо наведення порядку в державі з самих себе! Жоден замах на здоров'я особи не може залишатися непокараним у час зростання злочинності. До цього нас закликають Конституція України, чинне законодавство і Регламент Верховної Ради України.

Ми, народні депутати, що залишили зранку на знак протесту сесійну залу, готові повернутися до неї для спільного осудження Верховною Радою України перед усім народом ганебної поведінки депутатів Вітренко й Марченка. Прийняти рішення, яке вимагаємо, означає захистити честь парламенту, не прийняти — ще більше зганьбити його.

Ми готові до співпраці на конструктивній основі, в атмосфері порозуміння, пошуку істини, а не в атмосфері відвертого знущання з української мови, культури і Української держави, що тільки спинається на ноги. Законність і мудрість — те, що може порятувати державу.

За дорученням депутатських груп «Конституційний центр», «Реформи», фракції «Народний Рух України»:
В'ячеслав Чорновіл, Тарас Кияк, Петро Осадчук, Володимир Мулява, Сергій Соболєв, Ігор Осташ, Олександр Єльяшкевич, Юрій Оробець, Іван Заєць, Олександр Лавринович, Левко Лук'яненко, Євген Пронюк.

Іван КІРІМОВ, народний депутат України

Посеред його вулиці, і по цей бік, і по той бік ріки —дерево життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій. А листя дерев — на оздоровлення народів.

Новий Заповіт. Об'явлення Св. Івана Богослова 22.

КРІСЛО для щастя винесли з хати поліщуків ще 26 квітня 1986 року. Винесли. А от внести його через захаращеність шляху чорнобильською бідою не вдалося упродовж одинадцяти років. Та й навряд чи вдасться ближчим часом. Бо ж втратити — легко, відновити —надто важко. Феномен незахищеності людей видно, як на долонях. Ясно усім, що журбою горю не поможеш.

От тому й борються люди з атомною бідою як можуть. У перші роки після аварії у причорнобильський регіон доставляли чисті від радіонуклідів продукти. Нині цього нема. Тож і стали приказкою слова: краще померти від радіації, ніж від голоду. Тому основні продукти харчування поліщуки вирощують самі на своїх городах, у своїх сараях. Вони люблять життя. Тому й б'ються, як риба об лід, щоб наповнити його змістом. Самотужки, але якось-таки зводять кінці з кінцями. Чи важко? Про це ліпше не питати. Достатньо побувати у 30-кілометровій зоні ЧАЕС, поспілкуватися з мешканцями Іллінців, Рудні-Іллінецької, Паришева, Городища, Куповатого, Оташева, Ладижичів, Теремців, Терехів, Андріївки, Опачичів, щоб відчути, як вони живуть. Шкода, але одинадцять років поспіль проблема ця не вивчається належно, а трактується довільно. Чому? Насамперед тому, що люди, які мешкають в епіцентрі катастрофи, полишаються поза увагою й турботою влади.

У ріки нема сухого дна

Часом у які шати не рядилися б добрі побажання, залишаються вони лише побажаннями, і з них як з цапка молока. Були ж спроби відселення людей багатообіцяючими? Були. Проте з 1991 року триває цей печальний процес у Поліському районі Київщини, а кінця-краю не видно. Понад триста сімей (переважно з одного чоловіка) ждуть рятівного відселення. І жданки поїли.

Закон на те й закон, щоб його виконувати.

Візьмемо, приміром, Закон України «Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи». Там чорним по білому записано (стаття 19), що необхідно у зоні гарантованого добровільного відселення та посиленого радіоекологічного контролю здійснювати перепрофілювання виробництва на випуск чистої продукції; проводити щорічну медичну диспансеризацію населення; забезпечувати його медичними препаратами, питною водою, чистими продуктами харчування; суцільно газифікувати населені пункти і будувати дороги з твердим покриттям тощо.

А насправді як? **Не завершено будівництво водних мереж у Поліському районі. Зокрема у селах Орджонікідзе, Стовпне, Буда-Радинська та Володарка. Погано з водопостачанням та газифікацією в Іванківському. В селах Тармахівка, Чкалівка, Обуховичі, Станішівка, Нові Соколи, Потоліївка, Мусійки, Мала Макарівка, Макарівка, Русаки, Запрудка, Болотня, Федорівка, Феневичі, Рудня-Тальська, Рудня-Шпилівська та Шпилі газифікація ведеться протягом чотирьох років і виконана на 60—85 відсотків, а нині й зовсім припинена.**

Саме невиконання згаданого закону спрямоване проти мешканців забруднених радіонуклідами населених пунктів. у 1996 році в Іванківському районі померло 900 чоловік. Народилося — 295. До сказаного додайте, що практично усі діти Поліського й Іванківського районів хворіють. Це стосується не лише цих двох районів.

13 лютого ц. р. на засіданні Комісії Верховної Ради України з питань Чорнобильської катастрофи обговорювалося питання «Про стан захворюваності, діагностики, лікування та профілактики раку щитовидної залози». Було запрошено провідних спеціалістів НДІ онкології та радіології МОЗ України, НДІ ендокринології та обміну речовин АМН України, представників МОЗ України. У рішенні було констатовано, що **найбільш виражене зростання захворюваності на рак щитовидної залози розпочалося з 1990 року. В перерахунку на 100 тисяч дітей наявність цієї хвороби у дітей України протягом 1981—1985 років коливалася на рівні 0,04—0,06, а в останні роки становить від 0,36 до 0,43, перевищивши доаварійний рівень у 6,5—10 разів. У найбільш постраждалих регіонах показник набагато вищий. Так, у Чернігівській області — 1,84, Київській — 1,78, Житомирській — 1,22, у Києві -1,16. А загалом у післячорнобильський період прооперовано з приводу раку щитовидної залози 800 чоловік. Це ті, хто на період аварії мав вік до 18 років.**

У цілому ж ендокринологічна допомога необхідна усім хворим. Лише 45 відсотків з них діагностуються на рак щитовидної залози. Дається взнаки і недостатній рівень підготовки лікарів-ендокринологів, спеціалістів з ультразвукової діагностики, пунктурної біопсії та патогістологічних досліджень, педіатрів, терапевтів, хірургів, низька забезпеченість діагностичним обладнанням. Також не витримується єдиний підхід до проведення операцій, післяопераційні хворі не забезпечуються санаторно-курортним лікуванням, необхідним для реабілітації.

Це змушує криком кричати про здоров'я та долю майбутніх поколінь. Особливо сумно, що тисячам потерпілих від аварії на ЧАЕС доводиться самотужки шукати рятівний круг. Пишу ці рядки не для того, аби ще раз констатувати трагічний стан потерпілих, а щоби почули ті, хто зобов'язаний прислухатися. Справа не лише в забезпеченні медикаментами та лікуванні. Проблему слід розглядати значно ширше. Як цілу низку соціальних питань.

Ось — проблема забезпечення житлом жителів Поліського та Іванківського районів і Славутича.

Візьмімо Іванків. Тут мешкає трохи більше десяти тисяч чоловік. На квартирному обліку 585 сімей. У тому числі інвалідів першої категорії у зв'язку з наслідками аварії на ЧАЕС — 35, учасників ліквідації аварії на ЧАЕС — 66, відселених із зони відчуження — 10, а на окремому обліку ще 145 сімей, яких необхідно відселити з 30-кілометрової зони. Тим часом фінансування будівельної програми недостатнє. Особливо тривожить, що заморожено зведення каналізаційно-очисних споруд, без яких будівництво житла проблематичне.

Як відомо, минулого року Верховна Рада України прийняла рішення про перенесення райцентру з селища Поліське в село Красятичі. Фінансувати це перенесення має державний бюджет. А там грошей нема.

Печальна доля будівництва житла, шкіл та дошкільних закладів у Славутичі. Держава не фінансує місто, а ЧАЕС це робити, як було ще кілька років тому, неспроможна. Вона сама ледь виживає. Адже працює лише один енергоблок. До цього часу у селищі Лісовому мешкають сотні сімей. Відселяти їх з житла, яке вже давно непридатне, нема куди.

До того ж, постає гостра проблема працевлаштування близько двох тисяч працівників, вивільнених після припинення роботи 1-го енергоблоку у листопаді минулого року.

8 квітня цього року у Верховній Раді України відбувся День уряду з порядком денним «**Про стан безпеки і перспективи розвитку ядерної енергетики в Україні та проблеми стосовно закриття Чорнобильської АЕС**». Виступили генеральний директор ЧАЕС С. Парашин та голова Славутицької міськради В. Удовиченко. Хочу сподіватися, що саме це буде поштовхом у вирішенні багатьох проблем ЧАЕС і Славутича.

Безперечно, ліквідацію наслідків аварії не можна розглядати тільки як відселення людей чи здійснення газифікації та водопостачання. Суттєво важливо перепрофілювати сільськогосподарське виробництво. Звичайно, без допомоги держави тут не обійтися. На жаль, вищі владні структури не лише не прагнуть своєчасно допомагати потерпілим, а й просто байдуже ставляться до їх потреб.

Скажімо, для проведення весняних польових робіт у Поліському, Іванківському районах потрібні паливно-мастильні матеріали. І ось наприкінці березня відбулася зустріч Прем'єр-міністра України П. Лазаренка з депутатами-аграрниками. Йшлося саме про забезпечення КСП пальним та мастилами в рахунок нового врожаю пшениці. Зокрема про те, що трудівники Київського, Чернігівського, Житомирського та Волинського Полісся розраховуються з державою за пальне та мастила не пшеницею, а житом.

Думається мені, що в Мінсільгосппроді добре знають, що превалюючою зерновою культурою на Поліссі є жито.

Але як же тоді розуміти ось цю відповідь Мінсільгосппроду на мій лист, яку одержав 8.04.97 р.: «За дорученням Кабінету Міністрів України Мінсільгосппрод України розглянуло ваш лист про виділення пального сільгосптоваровиробникам Поліського та Іванківського районів для проведення весняно-польових робіт і повідомляє. Відповідно до рішень уряду про забезпечення сільськогосподарського виробництва паливом під час весняно-польових робіт до 10 квітня 1997 року 200 тонн дизельного палива отримають господарства Поліського та 500 тонн Іванківського районів в обмін на зерно пшениці 3 класу до державного резерву за державним замовленням 1997 року»(?!).

О, це злополучне «але»...

Протягом березня та квітня зустрівся з мешканцями сіл Залуддя, Кухарів, Оливи, Тетерівського, Кропивні, Розважева, Феневич, Шпилів, Обуховичів, Термахівки, Сидорович, Варівська, Жміївки, Мусійок, Димарки, Старих Соколів, Прибірська, Ораного, Дитяток, Горностайпіля, Страхолісся, Сукачів, селища Іванків Іванківського району; Рагівки, Шкневи, Вовчкова, Залішан, Луговиків, Зеленої Поляни та Мар'янівки Поліського.

Вузлові запитання людей стосуються затримання пенсій та зарплати. Як жити поліщукам, коли необхідно вживати лише чисті продукти, а грошей нема хоча б на які-небудь. Протягом вже двох років для Поліського району не виділяють достатньо путівок для оздоровлення дітей і дорослих. Шостий місяць нема грошей на чисті продукти. Місяцями затримується пенсія. На 1 квітня цього року заборгованість із зарплати в бюджетній сфері становить 640 тисяч гривень. Заборгованість у виплаті пенсій — 799286 гривень.

Що вже казати про зарплату селян. Її не одержують роками.

На Полісся прийшла весна. Оживають надії. Люди прагнуть, щоб гоїлися рани, заподіяні порушенням законів як атомної енергетики, так і економіки. Та для цього потрібна не лише їх старанна праця, але й віра. Ось тут слово за парламентом, урядом, Президентом.

У горя нема броду, як у річки нема сухого дна. Але горе треба і можна здолати. Для цього замало обіцянок. Для цього варто засукати рукави. І зробити це найперше мають ті, хто керує державою.

На сакраментальне запитання — де взяти гроші для виплати пенсій та зарплати? — можна не лише відповісти. Проблему цю можна розв'язати —припиненням імпорту в Україну продовольства, кондитерських виробів, лікеро-горілчаних, тютюнових та промислових товарів, картоплі, зерна. Саме це сприятиме підтримці власного виробника. Бо благополуччя в державі настане не від прийняття бюджету (хоч це дуже важливо), а від старанної роботи людей. Одне слово, на чільному місці має бути товаровиробник.

... Ми ступаємо на поріг XXI століття. Позаду було багато бід та катастроф, як і творчих злетів. Тож іти нелегко. Хоча, як кажуть, надія помирає останньою. Ми ж маємо її. І дай Бог, щоб її не втратити.

Як «чорнобильців» позбавили пільгової відпустки

Те, що в нашій державі понад 500 категорій громадян мають пільги, вже не секрет. Надання пільг — наша традиція. Додам: не найкраща традиція. Пільги в нашому суспільстві були, є і, мабуть, будуть ще довго. Особисто я противник будь-яких пільг і вважаю, що найкраща пільга — це пристойна оплата праці або надання пристойної пенсії відповідно до заслуг тієї чи іншої особи. А вона, ця особа, вже сама визначатиме, як їй використати це матеріальне визнання суспільством її таланту, чи мужності, чи працьовитості.

Здавалося б, коли позбавляють пільг деяких громадян, треба було б підтримати це. Але... Коли пільг позбавляють, а нічого іншого не пропонують (маю на увазі якусь заміну або компенсацію), то це, на мій погляд, не що інше, як приниження заслуг громадян.

Отже, що ж ми маємо на сьогодні? Оскільки ніхто не виходив на вулиці з транспарантами, не блокував будинку Верховної Ради України, то, виходить, ніхто й не помітив, як тихо і мирно потерпілих унаслідок Чорнобильської катастрофи позбавили права на пільгові відпустки.

А зробили це так. 15 листопада 1996 року прийнято Закон України «Про відпустки», який має спеціальний характер щодо регулювання відносин з використання прав на відпустку, а тому деякі раніше прийняті нормативно-правові акти з цих питань застосовуються у частині, що не суперечить новому закону. Таким чином отримання додаткової відпустки із збереженням заробітної плати строком на 14 робочих днів на рік особами, які потерпіли внаслідок Чорнобильської катастрофи і належать до 1 та 2 категорій, а також щорічне отримання відпустки строком до 14 робочих днів без збереження заробітної плати одному з батьків, які мають неповнолітніх дітей і працюють на територіях зон радіоактивного забруднення, для осіб 3 і 4 категорій, **з 1 січня 1997 року не надаються.** Єдине, що залишилося для «чорнобильців», так це надання відпусток у зручний для них час.

Може, дійсно треба переглянути всі пільги та надавати їх власникам відповідну матеріальну компенсацію? І не буде тоді нарікань транспортників, енергетиків, комунальників та інших на проблеми з оплатою з боку державних установ за користування пільгами.

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, «Голос України»

ВЕСНЯНИЙ ЗАПАХ ФІАЛКИ

СИМВОЛОМ Тулузи є фіалка. Як, скажімо, Києва — каштановий листок. Мабуть, тому і ляльки-сувеніри за 40—80 франків, які пропонують туристам у місцевих крамницях, здебільшого вдягнуті у плаття фіалкового кольору. Та й саме місто, яке розкриває перед вами свіжі обійми весняного ранку, також не позбавлене фіалкових барв, хоча виразніше домінують рожеві тони. Річ у тому, що багато будинків споруджено тут із рожевої цегли. Саме такий колір має глина на берегах ріки Гаронни.

Скільки вина випивають французи?

У Тулузі, особливо в її центральній частині, на кожному кроці відчуваєш дихання минулого. Так і здається, що з-за рогу вузенької кам'янистої вулички, на якій і дві карети не розминуться, ось-ось з'являться римські легіонери, розчищаючи дорогу для рабів, котрі несуть на дорогих ношах відомого патриція. Адже місто протягом багатьох століть обминали руйнівні процеси воєнного варварства. Тому й постає воно сьогодні в усій дивовижній красі, ніби переносить нас у сиву глибину віків. Хоча немало й сучасних забудов, зокрема багатоповерхових житлових будинків, де живуть здебільшого пенсіонери чи ті, хто не має великих статків. І не тільки. Адже у Франції немає такого суцільного прагнення жити лише під своїм дахом, у власному будиночку, що бачимо, скажімо, в Америці. І вже інші райони Тулузи, збудовані значно пізніше, ніж центральна частина міста, з високого пагорба чимсь нагадали мені наш київський Поділ. Та ще й після концерту, на якому заслужений артист України Володимир Засухін заспівав: «На Подолі, на Подолі — біля сивого Дніпра... Де дівчата, наче музи, наче музика — жінки»...

Щоправда, француженки також не ликом шиті. Чи не тому багато тамтешніх чоловіків безтурботно насвистують. Ідуть вулицею і насвистують. Як ото в 70-х роках знаменитий Джо Дассен в одній з популярних своїх пісень. «Таким чином вони насолоджуються відчуттям чоловічої свободи, — сказала мені напівжартома одна француженка. — Хоча насправді не такі вони вже й вільні, як їм здається».

У Франції, як і в кожній країні, звісно, не обходиться без проблем. Зокрема, занепокоєні своїм майбутнім працевлаштуванням (і, певна річ, фінансовим становищем) майбутні лікарі, які тепер проходять ординатуру. Отож і пікетують у білих халатах президентську резиденцію на Єлісейських полях. Клопочуть голову французи і над тим, як збільшити бюджетні надходження для соціальних програм. Та й з вікна готелю, де я зупинився на кілька днів у Тулузі, найперше, що бачив щоранку, це поставлені намети на березі Гаронни, в яких із настанням тепла розмістилося «плем'я» місцевих бомжів. Навіть зі своєю козою, що поруч скубла молоду траву. І на тулузьких вулицях почасти можна зустріти жебраків, які випрошують франк—другий, бо зосталися без роботи. Адже на півдні Франції, як нам пояснювали, набагато складніше знайти працю, ніж на північному сході чи в центрі країни.

Тулуза — місто древнє і водночас молоде, мало того — юне. Адже кожен шостий його житель — студент. І за їх кількістю місто поступається хіба що Парижу. До речі, вже далекого 1219 року Тулуза мала свій перший університет. Студентів упізнаєш відразу: як правило, вони вдягнуті у джинси, з неодмінним рюкзачком за плечима... Особливо на зелених моріжках над Гаронною. Хтось схилився над книжкою, дехто обідає бутербродами та запиває кока-колою, інші, розімлілі від напливу весняних почуттів, забулися в обіймах одне одного...

Це древнє місто з величним собором Сен-Сернен, збудованим в XI столітті, неможливо уявити собі без Гаронни, рукави й канали якої надають міським кварталам особливого шарму. До речі, саме завдяки Південному каналові, збудованому в XVIII столітті, Тулуза одержала вихід у Середземне море і набагато ліпші можливості для торгівлі. Тепер на каналах у місті, як і на самій Гаронні, гойдаються на воді невеликі теплоходи, які стали ресторанами. Тут можна приємно провести вечір із друзями, поласувати засмаженим із кров'ю стейком і, звісно, французьким червоним вином. До речі, багато французів обідають неодмінно з бокалом вина і від того аж ніяк не страждає їхня робота. І коли я поцікавився у свого нового знайомого, скільки все-таки «середньостатистичний» француз випиває протягом доби вина, той жартома мовив: «Мабуть, до відра не дотягає». І вже серйозно додав: «А що добру пляшку — то напевне».

Ідуть, ідуть до Тулузи наші земляки

А серце Тулузи — це площа Капітоль, де щосереди вирує ярмарок, а в суботу тут з'являються щасливі, щойно обвінчані пари. Виходять— випливають з мерії, де реєструють шлюби. Самі кімнати і зали мерії, збудованої у XVI столітті, нагадують скоріше музей, ніж адміністративне приміщення. Саме тут і приймав українську делегацію, яка приїхала на традиційний весняний ярмарок, віце-мер Тулузи із зовнішніх зв'язків пан Гі Франко.

«Буковинський козак» зупинив багатьох перехожих у центрі Тулузи.

— Я знаю вашу країну і не приховую своїх симпатій до неї, — сказав у розмові з кореспондентом «ГУ» віце-мер. — І радий, що з вами приїхала така велика група дітей (дитячий танцювальний ансамбль «Любисток» з Києва. — В. К.), бо в дітях — наше майбутнє.

Пан Гі Франко двічі приїжджав до України. Уперше супроводжував працівника міністерства закордонних справ Франції, а вдруге — читав курс лекцій з французької мови в університеті. Бо водночас з адміністративною роботою займається й викладацькою — є професором місцевого університету. І саме міжуніверситетські зв'язки, як вважає віце-мер, можуть — і мають! — стати пріоритетними у відношеннях між нашими народами. Ось і тепер десять студентів з Київського національного університету поглиблюють свої знання у Верхній Гаронні за програмою обмінів між вузами. Під час канікул між семестрами вони протягом десяти днів стажувалися в мерії Тулузи.

— Але маємо налагоджувати тісніші зв'язки в економічній сфері, бо тут у багатьох напрямах можуть збігтися наші спільні інтереси. Як і в галузі прикладних наук, — наголосив Гі Франко.

Треба сказати, що під час відрядження до Франції мені надзвичайно пощастило — доля звела мене в дорозі із завучем Київської школи-гімназії ім. Т. Шевченка Ф. Бойком. Фелікс Матвійович блискуче знає французьку мову і літературу, багату історію цієї країни. Сам він уже вдосте їхав у Францію. До речі, на півдні країни, у Монпельє, в одній з тамтешніх клінік тепер проходить стажування його син Олексій, молодий лікар.

Уперше Фелікс Матвійович приїхав до Франції в 1989 році. Разом з великою групою київських школярів, які вивчали французьку мову. Прибули на двох «ікарусах». В Орлеані до киян підійшов поліцейський і поцікавився, невже вони мають намір такими автобусами добиратися до Парижа. А коли почув, що прямують далі, аж в Україну, то покликав свого колегу і здивовано мовив: «Ні, ти тільки поглянь — на цих розвалюхах вони хочуть доїхати до Києва!» І засміявся. Бо ніхто на Заході «ікарусами» вже давно не їздить. І не їздив.

Ще кілька секунд і паруючу яєшню подадуть на великодний стіл.

А до Києва Фелікс Матвійович тоді таки добрався. Щоправда, не без пригод, та зате тепер, через сім років, мав нагоду відчути комфорт нового автобуса «Мерседес», який протягом трьох днів став нашою тимчасовою «домівкою». За його кермом сиділи водії столичного АТП-13030 Олександр Совінський і Дмитро Бабік. Хоча і в ньому долати майже три тисячі кілометрів без відпочинку в готелі також нелегко.

«Велика яєшня» у Галямбрені

Другий день Великодних свят ми провели у невеличкому селі Галямбрен, за 37 кілометрів від Тулузи. Тут декілька десятків дворів зі старою церквою і невеликим ставком посередині. Цвів бузок, неслася мелодія дзвонів — усе таке з дитинства знайоме. І лише французька мова нагадувала, що ми не в подільському селі, а далеко від рідного дому.

Приїхали ми у Галямбрен на запрошення сімейства Сільван — Бернадет і Раймонда, які мають тут заміський будинок. Приїхали на «велику яєшню». Поперваx я подумав, що то умовна назва святкового дійства. Але яєшня таки була. На великій сковорідці, із 600 яєць. І її скуштував кожен, хто приїхав того весняного дня до Галямбрена. А за стійкою бару стояв Раймонд, наливаючи присутнім чи то коньяк, чи то мартіні... Річ у тому, що він того дня виконував функції касира комітету, створеного напередодні для проведення свята в селі.

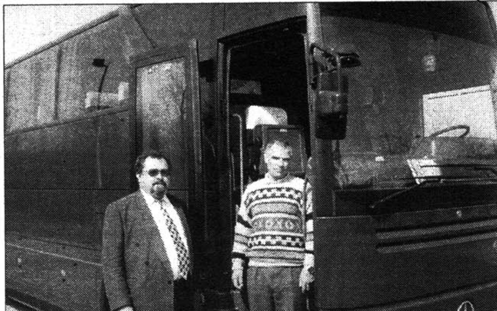
Таким чином жителі села і гості, які приїхали до них, разом святкували Великдень, а вже потім розійшлися по домівках.

Бернадет і Раймонд — професійні музиканти, грають у відомому муніципальному оркестрі в Тулузі. Окрім того, Раймонд активно займається профспілковою роботою, а Бернадет веде популярну щоденну музичну передачу на радіо «Мон паїс», що на місцевому діалекті означає «Моя країна».

— Головна мета моєї програми — відкрити людям чарівний світ класичної музики. Зрештою, довести, що вона створена не для елітного слухача, а цілком доступна для всіх, — каже Бернадет. — Почасти гостями радіопередачі стають музиканти, які зі своїми концертами приїжджають до Тулузи.

Цікавлюся, наскільки часто сімейство Сільван приїжджає сюди відпочивати.

— Раніше, коли діти були маленькими, ми тут жили постійно, — почув від Бернадет. — Тепер уряди-годи. Але нам тут дуже подобається. Ми тут справді відпочиваємо, набираємося сил.

На такому автобусі і в Парижі не соромно показатися. Зліва направо водії О. Совінський і Д. Бабік.

Верхня Гаронна — Париж.

Фото автора.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, «Голос України»

Сесія ПАРЄ завершилася. Підсумки підбито

Учора у французькому місті Страсбург завершилася весняна частина цьогорічної сесії ПАРЄ. Останні дні її роботи були позначені обговоренням дуже важливих для України питань.

Зокрема, ішлося про виконання Румунією обов'язків, узятих під час вступу до Ради Європи. Звичайно, РЄ —не НАТО, а організація насамперед правозахисна, тому аналізом наявних територіальних претензій не займається. «Румунія поки що не виконала всіх зобов'язань, але тенденції до їх виконання позитивні», — таким був досить прихильний вердикт Асамблеї. Представник України Василь Костицький привітав сусідів із досягненнями у справі демократизації суспільства та делікатно побажав їм так само успішно попрацювати над підготовкою україно-румунського базового договору.

Звичайно, актуальними для України є питання повернення на батьківщину депортованих народів, що також було обговорено на Асамблеї. Про українські клопоти, пов'язані з поверненням до Криму кримських татар, нагадав український депутат Анатолій Раханський: «Україну, що аж ніяк не причетна до депортації за радянських часів, тепер залишили сам на сам із цією проблемою, — заявив він. — Кримських татар — більш як 250 тисяч, і майже всі вони бажають повернутися на батьківщину. Також до 2000 року можуть повернутися до України 60 тисяч вірмен, болгар, греків. Прийняти та облаштувати таку кількість людей Україна просто не в змозі. Нині 52 відсотки прибулих до Криму не забезпечено житлом. І потреби України щонайвиразніше вказують на необхідність міжнародного співробітництва саме в таких питаннях».

Страсбург.

Клімат як клімат

Під час зустрічі зі спеціальним радником Президента США Річардом Морнінгстаром Прем`єр-міністр України Павло Лазаренко спростував закиди, які дедалі частіше з'являються в американській пресі, щодо того, ніби в Україні створено несприятливий інвестиційний клімат. Він дав вичерпні пояснення щодо кожного випадку невиконання контрактів, укладених американськими фірмами з українськими партнерами, до чого уряд України стосунку не мав, але намагається зробити все від нього залежне, аби виправити ситуацію, повідомляє ДІНАУ-Укрінформ.

Прем`єр-міністр ознайомив американську делегацію з планом реорганізації структури центральних органів виконавчої влади України, яку в цілому буде проведено вже до середини травня. Уряд відійде від роботи за галузевим принципом і поетапно переходитиме на принцип функціональний, зазначив Павло Лазаренко.

Яна СТАДІЛЬНА, «Голос України»

Людина з тавром. Нею може стати будь-хто

ВОНИ ще живі... Нас оточують 16 тисяч 430 осіб, для яких смерть може настати завтра, за місяць, за рік, але ж прожито всього 20—30 років. Більш як 156 осіб — у Києві, дві тисячі — в Одеській та Донецькій областях, 911 осіб у Миколаївській... Як вони живуть? Чи передбачувані їхні дії, діапазон яких — від самогубства до так званого тероризму?

Люди з тавром «СНІД»... Знаєте, є така психоаналітична гра: її учасникам на лоб приклеюють папірці з різноманітними визначеннями на кшталт «добрий», «чесний», «ошуканець», «господар», «скандалістка», «склочниця», «наркоман», «алкоголік», «ВІЛ-інфікований» та ін. Гравцям відомо те, що написано на лобі у інших, але він не знає, хто є згідно з «клеймом» він сам. Завдання: організувати групи, будинки, сім'ї. «Це так страшно, коли твої друзі починають сахатися тебе, — розповідає учасниця такої гри. — Ти не розумієш, у чому річ, і відчуваєш себе неповноцінним, ізгоєм і єдине бажання — відвернутися від усіх, забитися в куток, щоб ніхто не прочитав напис, що у тебе на лобі...». Життя — гра більш жорстка. У ньому жаль — почуття, яке вимирає, як динозавр.

Нестерпне існування приречених привернуло до себе особливу увагу лише 1995 року, коли рубікон було перейдено й Україна опинилася в стані епідемії.

У перші роки після оголошення СНІДу чумою XX століття було прийнято вважати, що хвороба — заморська і загрожує лише так званим групам ризику. «Не колися», «не спи з ким трапиться» — будеш здоровий. На жаль, ці уявлення про СНІД не те, що застаріли, але є ілюзіями на фоні стрімкого розвитку вірусу в усіх регіонах України.

Схожа картина була років десять тому в США. А тепер, коли ми чуємо, що один зі ста американців ВІЛ-інфікований, а в деяких штатах СНІД визнано однією з головних причин смертності людей репродуктивного віку, то розуміємо, що група ризику «трохи» розширюється.

Масштаби захворювання в Україні і непередбачуваність розвитку самого вірусу не дозволяють спростити проблему до такої собі міжнародної божої кари. Нині вчені світу занепокоєні припущенням, що вірус СНІДу підлягає постійним мутаціям і є ймовірність того, що незабаром він буде передаватися повітряно-крапельним шляхом, як грип. Таку епідемію людству пережити навряд чи вдасться. Але й те, що ми нині маємо, обіцяє похмурі перспективи.

В Україні темпи поширення ВІЛ-інфекції значно перевищують європейські. З 1995 року кількість хворих збільшилася в 10 разів. Допомогти примусити вірус «скинути оберти» може досвід країн, у яких «війну» зі СНІДом ведуть уже не перше десятиліття. З 1996 року за ініціативою Українського центру профілактики та боротьби зі СНІДом та Соціальною службою для

молоді Києва під егідою ООН було «запущено» програму, мета якої — створення громадського центру допомоги ВІЛ-інфікованим, хворим на СНІД та наркоманам, а також їх сім'ям.

Якщо з будь-яких причин ви вирішили перевіритися на СНІД, то негативний результат вам скоріш за все повідомлять телефоном. Інша справа — результат позитивний. В анонімних пунктах є певний день, коли новобранцям армії смертників оголошують медичний вирок. «Це повідомлення віддалено можна порівняти з тим, коли людину повідомляють про смерть когось близького — розповідає заступник начальника соціальної служби Володимир Вовк. — У даному випадку неможлива гуманність як, наприклад, з хворими на рак. Людина повинна "це" знати, щоб не бути небезпечною для оточення. У цю хвилину максимальну підтримку хворому намагаються надати психологи та соціологи центру допомоги, серед них і самі ВІЛ-інфіковані. Вони власним прикладом немов би показують, що треба і можна навчитися жити в нових умовах.

За рік ініціаторами програми було створено постійний центр допомоги хворим та їх сім'ям, «Гарячу лінію» телефону довіри, яка працює цілодобово, навчено за спеціальною програмою волонтерів. У центрі надаються юридичні консультації щодо захисту прав заражених СНІДом.

Здійснення останніх — одна з найгостріших проблем. Адже для більшості здорових людей заражений те ж, що й прокажений. Наприклад, американські секс-меншини, серед яких 70 відсотків ВІЛ-інфіковані, могли дуже легко зашкодити президентові США Біллу Клінтону бути обраним на другий термін. Справа в тім, що служба охорони президента зустріла делегацію в... резинових рукавичках. Це ледь не вилилося в грандіозний скандал — Клінтона могли викрити в обмеженні прав особи. Врятував становище віце-президент Альберт Гор, публічно потиснувши руки всім присутнім. Нічим, до речі, не ризикуючи — адже СНІД через рукостискання не передається. Але одна справа про це знати, а інша —простягнути руку ВІЛ-приреченому. Такий простий жест у 95 відсотків здорових людей асоціюється з чимось на кшталт «російської рулетки». А найбільш радикально налаштовані розуми пропонують розв'язати проблему просто знищивши носіїв вірусу.

За прогнозами спеціалістів, до кінця тисячоліття кількість інфікованих вірусом СНІДу сягне 110 мільйонів чоловік... Всі інші — у групі ризику.

Зінаїда ПЕТРЕНКО, журналіст

«Ів Роше» — вино. Вишукане, виноградне...

***ЦЕЙ СКАНДАЛ** пам'ятає багато хто: у пляшках, в які, як правило, розливають шампанське, і з назвою на етикетці «Ів Роше», було щось таке, що навіть віддалено не нагадувало благородний напій. Ображені покупці домоглися свого: Державний комітет України у справах захисту прав споживачів заборонив його реалізацію.*

А за місяць по тому до редакції завітала представниця фірми-дистриб'ютора, що реалізує «Ів Роше» виробництва німецької фірми «St. Leonard Weinkellerei GmbH + Co», Тетяна Пешкова з новим указом Держспоживзахисту, за яким дозволяється... продавати це вино в Україні «за умови, що оформлення пляшок не порушуватиме права споживачів на одержання необхідної доступної та достовірної інформації на товари». Саме про такі метаморфози розмова з Тетяною ПЕШКОВОЮ.

—То що, Держспоживзахист помилився, у такий спосіб покаравши «Ів Роше»? До речі, я пробувала це вино, і воно мені смакувало...

—Ця історія мало не детективна. Річ у тому, що Державний комітет України у справах захисту прав споживача не помилився: якщо споживати напій, про який йдеться у забороні, то справді можна зашкодити здоров'ю.

Адже, як стверджує Держспоживзахист, для виготовлення напою з етикеткою «Ів Роше», що він його перевіряв, використовували етиловий спирт, воду, ароматизатори, лимонну кислоту, цукор і вуглекислоту. Мабуть, це так, але цього разу мова йде не про «Ів Роше»! Принаймні, не про вино фірми «St. Leonard Weinkellerei GmbH + Co».

Бо оригінальне «Ів Роше» виробляють на 100 відсотків з винограду і воно зовсім не містить синтетичних добавок. Тому й поціновується знавцями вин: голова після його вживання не болить.

—А що спричинило скандал?

—Бачите, недоброякісний чи непопулярний товар підробляти не будуть. Річ у тім, що після масованої реклами, яку зорганізувала фірма, попит на «Ів Роше» зріс, бо покупці належно оцінили його вишуканий смак. І не тільки споживачі України, а й інших країн. Адже підприємство, яке його випускає — одне з найдавніших у Німеччині, що розливає коштовні вина.

Але високоякісний продукт на ринку — це ласий шматок для тих, хто не гребує підробкою. Тому деякі спритники в Польщі, Угорщині та й в Україні миттєво зорієнтувалися і за короткий термін заполонили кіоски підробками, які виготовляли у сусідніх країнах. У нашій цим займалися деякі цеховики, а також Бердянський лікеро-горілчаний завод. Що ці горе-виробники наливали в пляшки, відомо тільки їм, бо виноградом у них і не пахне. А в кіосках продавали за підробними сертифікатами як вино, виготовлене в Німеччині.

—Але я згодна з Держспоживзахистом в іншому: він заборонив реалізацію «штучного алкогольного напою виробництва Німеччини, який фальсифікувався під відоме французьке «Ів Роше». І справді, навіть оригінальне це вино не нагадує шампанське...

—Щодо фальшивок, то ми вже з'ясували авторів, і шляхи на ринок їм перекрито. А от з шампанським вийшло просто непорозуміння. Адже сфальсифікувати таке шампанське неможливо. Лише з тієї причини, що французького шампанського з назвою «Ів Роше» просто... немає! Як цілком справедливо писала одна з київських газет, шампанським тут і не пахне і пахнути не може, бо цей напій не можна придбати за 5—6 гривень. А вартість пляшки французького шампанського, до речі, сягає за 50 доларів.

Крім того, ми ніколи не продавали «Ів Роше» як шампанське.

—Ви здобули в цій боротьбі певний досвід?

—Я назвала б це не боротьбою, а непорядністю людей, які не гребують брудними методами. Але урок — так, маю. І за час, коли в Україну продукцію не ввозили, ми дуже ретельно проаналізували все, що сталося і, звичайно, вжили запобіжних заходів. Дещо змінили. Скажімо, тепер в Україну ввозитимемо оновлене виноградне шипуче вино «Ів Роше», що має мускатний присмак. Так записано і в сертифікаті відповідності, виданому Держстандартом України.

Урахували й побажання Держспоживзахисту: на етикетці буде назва українською мовою з інформацією для покупця, що це — газоване солодке виноградне вино. Відтепер в Україні дозволено реалізувати «Ів Роше» виробництва лише німецької фірми «St. Leonard Weinkellerei GmbH + Co».

Проте ця історія з підробкою нашого вина окреслила проблему, яка залишається нерозв'язаною: нікому немає діла до тих, хто виготовляє підробки, немає закону, який би це забороняв. Адже Держспоживзахист забороняє продавати недоброякісну продукцію. А коли, скажімо, Бердянський завод спромігся б випускати «Ів Роше» високоякісним? У цілому світі заборонено просто так використовувати чужу торговельну марку, бо це непорядно, завдає збитків її власникові.

Щодо «Ів Роше», то, здавалося б, перемога справедливість. Але ми витратили значні кошти на рекламу, на створення торговельної мережі. Тепер усе треба починати спочатку. Та є поняття набагато важливіші, як, наприклад, наша репутація. Повернути добре ім'я завжди непросто. У нас клопотів з цим вистачає, а от ті, хто нагрів руки, відбудуться лише легким переляком...

—Що треба знати, щоб купити справжнє «Ів Роше»?

—Це просто: колір етикетки майже завжди збігається з кольором фольги, дно у пляшці дуже увігнуте всередину, а корок під фольгою — чорного кольору.

На етикетці обов'язково має бути код Німеччини — 4 та назва виробника: «St. Leonard Weinkellerei GmbH + Co».

Б'Ю У ДЗВОНИ СОВІСТІ

Виступ народного депутата України, голови підкомітету з проблем демографії Комітету Ради Європи з питань міграції, біженців та демографії Івана ЧИЖА на сесії ПАРЄ 23 квітня 1997 р. в обговоренні питання про прогрес економічних реформ у країнах Центральної і Східної Європи.

Шановний пане Голово!

Шановні колеги!

Проблема економічних реформ у країнах Центральної і Східної Європи — надзвичайно серйозна і глобальна. На мій погляд, доповідачам вдалося уникнути неадекватного реальній ситуації захвату щодо «прогресу реформ» і дати грунтовну оцінку стану економіки в країнах Центру і Сходу європейського континенту. За це ми їм вдячні.

Разом з тим, я аж ніяк не в усьому можу погодитися з висновками, які загалом полягають у тому, що такі реформи, які ми маємо, скажімо, в Албанії, Болгарії чи у нас, в Україні, слід «поглиблювати і поширювати».

Давайте розберемося. Чи потрібні реформи? Поза сумнівом, потрібні. Структурні і якісні зміни, котрі виводили б економіку на нові, сучасні технологічні параметри, сприяли нарощуванню виробництва, створенню нових робочих місць та поліпшенню ситуації на ринку праці, які стабілізували б соціальну сферу, а, значить, несли б позитивний заряд для всього суспільства, необхідні.

А що маємо насправді? Проілюструю на прикладі України. За формальною ознакою реформування економіки вийшло на завершальну стадію. Сформовано недержавний сектор, який істотно превалює над галузями, контрольованими державою, створені і діють фінансові і банківські структури, валютний і фондовий ринки, триває процес реформування бюджетної та податкової систем, проведено грошову реформу. В основу нової моделі покладено лібералізацію, передусім цінову та зовнішньоекономічну.

Здавалося б, ідилія. Всі параметри ліберальної економіки наяву, всі рецепти Міжнародного валютного фонду, Світового банку, інших фінансових інституцій використано.

Чому тоді з початком реформ така глибока системна криза охопила нашу державу? Чому така висока соціальна ціна заплачена громадянами, людьми праці за глобальні експерименти?

Обсяги валового внутрішнього продукту (ВВП) впали, порівняно з «дореформеним» 1990 роком, на 60 відсотків. Виробництво у багатьох галузях зупинено. Кількість безробітних приховується через механізми неповної зайнятості, так званих безоплатних відпусток і т. д., але реально безробіття в Україні сягнуло близько півтора мільйона чоловік.

Водночас наш ринок окуповано чужою продукцією. Сьогодні понад 85 відсотків товару, що реалізується в Україні, — зарубіжного виробництва. Ми, самі бідні, вкладаємо кошти в економіку ваших країн, добірне панство. То де ж тут допомога і сприяння?

Мізерна у нас ціна робочої сили. У деяких галузях вона становить у собівартості продукції 7—8 відсотків; середня заробітна плата торік становила 45 доларів, а пенсія — 20 доларів на місяць, — це втричі менше, ніж було 7 років тому. Тотальне злидарювання народу —колосальна не тільки соціальна, а й економічна проблема, оскільки низька купівельна спроможність населення блокує рух товару, не дає змоги підприємствам продати вироблене. Потрібно невідкладно реформувати систему оплати праці, піднявши її середні значення хоча б до рівня цін, однак сповідування принципів лібералізації зовсім не заважає виконавчій владі включати надзкорсткі адміністративні механізми стримування доходів населення.

Гонитва за штучною «фінансовою стабільністю» за рецептами МВФ залишила людей без заробітної плати і пенсій, котрих вони не отримують по півроку. Водночас триває наступ на соціальні програми, йде «викручування рук» парламентаріїв, аби ліквідувати і без того мінімальні соціальні гарантії.

Цю сумну картину наслідків шокових реформ доповнює тривожна демографічна ситуація. Починаючи з 1991 року, смертність в Україні неухильно перевищує народжуваність — за цей час населення зменшилося на 1 млн. 239 тис. чоловік. Вдумайтеся у цю страшну цифру! Чи не зависока ціна ліберальних реформ?

З болем називаю ці факти. Б'ю у дзвони вашої совісті, шановні парламентарії. Ми добре розуміємо: державам, що контролюють світ, Україна, як економічний конкурент, не потрібна. Бо це загрожує їхньому благополуччю.

Але стократ більша загроза буде від України нестабільної, начиненої зарядом соціальної напруги.

А тому вихід один: ураховуючи особливість нашої економіки, соціальний, демографічний чинники, —допомогти піднятися новітнім технологіям, інвестиціям, сприянню розвиткові державного і недержавного секторів економіки.

Думаю, Рада Європи не може мовчати, коли нехтують найважливіші економічні та соціальні права громадян у країнах з так званою перехідною економікою.

Ми не маємо права обслуговувати егоїстичний капітал, сором'язливо прикриваючися фіговим листком просторікувань про невідворотність певних втрат у період реформ, у той час, коли люди потерпають від них, коли порушуються їхні конституційні права.

Переконаний, що Рада Європи повинна вимагати від урядів суворого дотримання Європейської соціальної хартії як центрального елемента всієї конструкції Ради Європи. В Україні, до речі, цей найважливіший документ досі не ратифікований.

Права людини, її соціальне самопочуття —найголовніше, що ми повинні мати на увазі, оцінюючи хід реформ.

Дякую.

Спорт

Греція – на баскетбольному Олімпі

У римському палаці спорту «Палеур» у присутності 12 тисяч темпераментних уболівальників (переважно ... греків) фінішував турнір Євроліги. Завершився він справжнім тріумфом клубу з Еллади —«Олімпіакоса» (Пірей), який узяв гору над іменитою іспанською «Барселоною» —73:58.

Мов підстрелений птах, діяв у другому таймі (бо в першому травмувався) лідер каталонців, литовський баскетболіст Артурас Корнішовас, якого вдруге поспіль назвали найкращим баскетболістом Європи. Цей факт, звичайно, вплинув на перебіг подій і підсумок матчу. Але, віддаючи данину мужності і майстерності славного литовця, все ж проспіваємо величальну «Олімпіакосові» — справжній суперкоманді. Склалося враження, що за будь-яких обставин пірейці того вечора все одно виграли б. У їхньому складі буквально сяяв чудовою грою і видатною майстерністю американський легіонер Девід Ріверс, який і в НБА був не серед останніх.

Але і греки, яких в «Олімпіакосі» переважна більшість, — блискучі майстри. Взагалі у цій країні ось уже багато років не вщухає справжній баскетбольний бум. Цей вид спорту поступово відтіснив на другий план футбол. Про це мені казав і Олег Блохін, коли в лютому цього року зустрічався з ним в Афінах.

До речі, навпроти готелю, де мешкав у грецькій столиці, був бездоганно обладнаний баскетбольний майданчик. Із ранку до вечора ніколи не бачив його порожнім. Хлопчики з тренерами і без них у чудовому спортивному одязі відводили душу під щитами. І таких баскетбольних острівців у тій країні — море. Прекрасний приклад для наслідування.

* * *

Чемпіонат України. Суперліга. Плей-оф. Півфінал. Четвертий матч. «БІПА-Мода-СКА» (Одеса)—«Денді-Баскет» (Київ) — 110:101. Рахунок серії став 3:1. Одесити вийшли до фіналу, де на них уже чекає київський «Будівельник-Хорда».

* * *

На цьому тижні визначалися фіналісти європейських клубних футбольних турнірів. Про успіх італійських команд у розіграшах Кубка УЄФА («Інтер», Мілан) та Ліги чемпіонів («Ювентус», Турін) ми вже повідомляли. Місцеві «тифозі» плекали надію на те, що й третій клуб із Апеннін — «Фіорентина» (Флоренція) — вийде до фіналу Кубка кубків. І мали підстави, бо в першому матчі проти «Барселони» на її полі флорентійці домоглися нічиєї — 1:1. А вдома їх влаштувала б не тільки будь-яка перемога, а й нульова мирна угода.

Однак іншої думки були Рональдо та його партнери. Іспанська команда виграла — 2:0. І поховала надії флорентійських уболівальників. До речі, через їхню, м'яко кажучи, нехорошу поведінку клуб «Фіорентіна», либонь, буде серйозно оштрафовано.

У другому півфіналі «Ліверпуль» переміг «Парі Сен-Жермен» — 2:0. Але у фіналі, який відбудеться 14 травня у Роттердамі, проти «Барси» гратимуть парижани, бо вдома вони обіграли ліверпульців переконливіше —3:0.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Додаток № 8 до тимчасового положення про надання регулярної та особливої інформації відкритими акціонерними товариствами та підприємствами —емітентами облігацій

Інформація, що публікується емітентом у друкованих органах

Найменування емітента	страхове акціонерне товариство «Віспер»
Код ЄДРПОУ	19022263
Номер свідоцтва про державну реєстрацію та дата видачі свідоцтва	№ 19022263 від 13.03.1996 року
Місцезнаходження	Київ, пр. Миру, 4
Телефон	554-70-63
Телефакс	554-70-63
Основні види діяльності	страхування та перестрахування
Кількість акціонерів	63
Кількість власників облігацій	—
Чисельність працівників	10
Статутний фонд (для ВАТ)	50 000
— прості акції (кількість та частка в статутному фонді)	199860 (99,93%)
— привілейовані акції (кількість та частка в статутному фонді)	140 (0,07%)
Дата проведення останніх зборів акціонерів (для ВАТ)	28.02.1997 року
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом продавати (купувати) його цінні папери	—
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом виплачувати дохід за його цінними паперами	—
Дата та термін виплати дивідендів, якщо їх будуть виплачувати	—

Основні фінансові показники (грн.)

Показник	Рік звітний	Рік попередній
1. Виручка (валовий дохід) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за вирахуванням державного регулювання цін, ПДВ та акцизного збору	—	154270
2. Балансовий прибуток (збиток)	2397,7	-15070
3. Всього за активами балансу	707240	744230
4. Всього зобов'язань	—	—
5. Статутний фонд (довідково: номінальна вартість акції)	50000 (0,25)	50000 (0,25)
6. Нерозподілений прибуток	—	—
7. Прибуток, що припадає на одну просту акцію	—	—
8. Дивіденди, сплачені на одну просту акцію	—	—

Голова правління САТ «Віспер»
Ю. О. КАЛЕНИЧЕНКО.

Баланс САТ «ВІСПЕР» на 01.01.1997 р.

Актив, грн.	На 01.01.96	На 01.01.97
1. Основні засоби, в тому числі нерухоме майно	165 020	342 353
2. Нематеріальні активи	1 080	1 562
3. Розрахунки з учасниками	—	—
4. Довгострокові фінансові вкладення	31 530	34 384
5. Короткострокові фінансові вкладення	10 000	—
6. Розрахунковий рахунок	4 350	229
7. Валютний рахунок	1 780	1 879
8. Інші грошові кошти	60	41
9. Права вимоги до перестраховиків	1 060	1 151
10. Інші активи	384 220	165 787
11. Збитки:		
минулих років	145 130	147 500
звітного року	X	12 354
Баланс	744 230	707 240
Пасив, грн.	**На 01.01.96**	**На 01.01.97**
1. Статутний фонд	50 000	50 000
2. Додатковий капітал	91 490	318 906
3. Резервний фонд	195 310	—
4. Спеціальні фонди і цільове фінансування	40 420	23 503
5. Розрахунки з учасниками	—	—
6. Технічні резерви	21 970	258 285
7. Резерв із страхування життя	97 000	—
8. Нерозподілений прибуток минулих років	—	—
9. Нерозподілений прибуток звітного року	—	—
10. Інші пасиви	248 040	56 546
Баланс	744 230	707 240

Достовірність балансу підтверджено аудиторською фірмою «Аудекс» (ліцензія серії АБ № 000 246, видана Аудиторською палатою України 12.07.1994 р.).

Відкрите акціонерне товариство «Будинок побуту «Ярославна» повідомляє:

12 червня 1997 р. відбудуться загальні збори акціонерів ВАТ «Будинок побуту «Ярославна» за адресою: м. Київ, проспект Миру, 4.
Реєстрація учасників зборів о 14-й годині.
Початок зборів о 15-й годині.
Порядок денний:
1. Звіт правління про фінансово-господарську діяльність за 1996 р.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Різне.

Довідки за телефоном: 552-61-61.

Відкрите акціонерне товариство «Регом»

повідомляє своїм акціонерам, що перші загальні збори відбудуться 13 червня 1997 року о 10-й годині за адресою: Дніпропетровська область, Кривий Ріг, вул. Курчатова, 1-а, актовий зал.

Порядок денний:
1. Звіт голови правління про господарську діяльність товариства за 1996 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Прийняття нової редакції статуту ВАТ.
4. Про порядок розподілу прибутку за 1996 рік і на 1997 рік.
5. Вибори керівних органів ВАТ.
6. Різне.

Внесення змін до реєстру акціонерів закінчується за 5 днів до загальних зборів.
Реєстрацію акціонерів (їхніх представників) буде проведено:
12 червня — з 13-ї до 17-ї години;
13 червня — з 8-ї до 9-ї години
в приміщенні актового залу ВАТ «Регом».
Телефон для довідок (0564) 65-51-15.

Правління ВАТ.

До уваги населення, керівників підприємств, установ та організацій

Українське об'єднання електрозв'зку «Укртелеком» повідомляє:

З 1 травня 1997 р. вводиться новий порядок виходу на Туркменистан по міжнародному коду 993.
Повністю змінюється порядок набору населених пунктів Туркменистану:
Максимальна кількість цифр у міжнародному номері становитиме «11», включаючи код держави 993.
8+10+993+NPA+NSN, де 8+10 — індекси автоматичного виходу абонентів України на міжнародну мережу; 993 —міжнародний код Туркменистану; NPA — код зони, міста; NSN — телефонний номер абонента.

Коди змінилися в наступному порядку:

Ашгабат	1+2+	xxxxxx	Газанджик	2+47+	xxxxx
Бабадайхан	1+36+	xxxxx	Гарригала	2+48+	xxxxx
Бахерден	1+31+	xxxxx	Гизиларбат	2+46+	xxxxx
Бюзмейін	1+38+	xxxxx	Гизилетрек	2+42+	xxxxx
Гекдепе	1+32+	xxxxx	Туркменбаши	2+43+	xxxxx
Гипчак	1+392+	xxxx	Челекен	2+40+	xxxxx
Кака	1+33+	xxxxx	Есенгули	2+45+	xxxxx
Сарагт	1+34+	xxxxx	Чарджев	4+22+	xxxxx
Теджен	1+35+	xxxxx	Гарабекевюл	4+43+	xxxxx
Енєв	1+37+	xxxxx	Дарганата	4+45+	xxxxx
Дашховуз	3+22+	xxxxx	Достлук	4+65+	xxxxx
Акдепе	3+44+	xxxxx	Дянев	4+46+	xxxxx
Болдумсаз	3+46+	xxxxx	Керкі	4+442+	xxxxx
Губадаг	3+45+	xxxxx	Сакар	4+49+	xxxxx
Йиланли	3+43+	xxxxx	Саят	4+47+	xxxxx
Кенеургенч	3+47+	xxxxx	Сейді	4+61+	xxxxx
Ніязовськ	3+48+	xxxxx	Фарап	4+48+	xxxxx
Тагта	3+40+	xxxxx	Халач	4+41+	xxxxx
С. Туркменбаши	3+49+	xxxxx	Ходжамбаз	4+42+	xxxxx
Мари	5+22+	xxxxx	Чаршанга	4+40+	xxxxx
Байрамали	5+64+	xxxxx	Мургап	5+65+	xxxxx
Гушги	5+61+	xxxxx	Сакарчяге	5+66+	xxxxx
Єлотен	5+60+	xxxxx	Тагтабазар	5+68+	xxxxx
Молланепес	5+58+	xxxxx	Туркменгала	5+69+	xxxxx
Небітдаг	2+22+	xxxxx			

З 1 травня 1997 р. в м. Ташкент (Республіка Узбекистан) почнеться перехід на семизначну нумерацію шляхом набору додаткової «1» перед існуючим номером МАТС м. Ташкента, на підставі наведеної нижче таблиці.

Нумерація МАТС, що не вказана в таблиці, залишається без змін. На період переключення та вводу нових МАТС можливі тимчасові ускладнення виходу.

Дата переключення та включення нових АТС	Старий порядок виходу	Новий порядок виходу
01.05 — 15.05.1997	371+2+160xxx—169xxx	371+1160xxx—1169xxx
16.05 — 30.05.1997 вкл. АТС-125		371+1250xxx—1259xxx
01.06 — 30.06.1997	371+2+320xxx—324xxx 371+2+330xxx—339xxx 371+2+360xxx—369xxx 371+2+390xxx—399xxx	371+1320xxx—1324xxx 371+1330xxx—1339xxx 371+1360xxx—1369xxx 371+1390xxx—1399xxx
15.06 — 30.06.1997 вкл. АТС-152 АТС-173 АТС-170		371+1520xxx—1529xxx 371+1730xxx—1739xxx 371+1700xxx—1709xxx
01.07 — 15.07.1997	371+2+440xxx—449xxx	371+1440xxx—1449xxx
05.07. — 15.07.1997 вкл. АТС-137		371+1370xxx—1379xxx
01.07 — 31.07.1997	371+2+620xxx—629xxx 371+2+690xxx—699xxx	371+1620xxx—1629xxx 371+1690xxx—1699xxx
01.08 — 20.08.1997	371+2+910xxx—919xxx 371+2+990xxx—999xxx	371+1910xxx—1919xxx 371+1990xxx—1999xxx
21.08 — 30.08.1997 вкл. АТС-195		371+1950xxx—1959xxx

Телефон довідкової служби МТС «Укртелекому»: 070

Інформація відкритого акціонерного товариства Акціонерний Київський народний банк

Найменування емітента	Акціонерний Київський народний банк	
Код ЄДРПОУ	14361032	
№ свідоцтва про державну реєстрацію товариства та дата його видачі	№ 15 від 30.12.1993 р.	
Місцезнаходження:	252025, Київ, вул. Велика Житомирська, 24	
Телефон	228-74-51	
Телефакс	228-48-73	
Основні види діяльності	Банківська діяльність	
Кількість акціонерів	776	
Кількість власників облігацій	—	
Чисельність працівників	229	
Статутний фонд (для ВАТ):	1502624,4 грн.	
— прості акції (кількість та частка в статутному фонді);	15025845 шт.	99,997%
— привілейовані акції (кількість та частка в статутному фонді)	399 шт.	0,003%
Дата проведення останніх зборів акціонерів (для ВАТ)	19 квітня 1997 р.	
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом продавати (купувати) його цінні папери	—	
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноважної емітентом виплачувати дохід по його цінних паперах	—	
Дата та термін виплати дивідендів, якщо вони виплачуватимуться	—	

Основні фінансові показники

Показник	Рік звітний 1996	Рік попередній 1995
1. Виручка (валовий дохід) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за вирахуванням державного регулювання цін, ПДВ та акцизного збору, тис. грн.	2485	5823
2. Балансовий прибуток (збиток), тис. грн.	40	13
3. Всього по активах балансу, тис. грн.	15018	14316
4. Всього зобов'язань, тис. грн.	7686	5636
5. Статутний фонд, тис. грн.	1503	1503
(довідково: номінальна вартість акції), коп.	10	10
6. Нерозподілений прибуток, тис. грн.	—	—
7. Прибуток, що припадає на сто простих акцій, грн.	0,27	0,09
8. Дивіденди, сплачені на одну просту акцію, тис. грн.	—	—

Роман ВАТРИЧ, журналіст

Не бійтеся заглядати в словники

Особливо в ті, які пропонує «Видавничий центр «Академія»

Книжковий кіоск

ДЕДАЛІ відчутнішим стає подих екзаменаційного літа. Як у шкільництві, так і для майбутніх абітурієнтів. Звісно, сподіватися на успішний іспит без доброї книжки, без ґрунтовного підручника — марна річ. Особливо — з гуманітарних дисциплін, де явно змінено акценти оцінок, запропоновано для вивчення замовчувані донедавна твори та імена.

Протягом останніх років київське видавництво «Феміна» підготувало і видало цілу серію популярних підручників «Старшокласникам й абітурієнтам» з таких дисциплін, як історія України, основи держави і права, українська література, основи економічних знань, людина і світ. А також започатковано серію «Nota bene», видавши юридичний та економічний словники-довідники.

І ось тепер «Видавничий центр «Академія», що виник на базі «Феміни» продовжив добру справу. Цими днями побачив світ «Літературознавчий словник-довідник». На відміну від традиційних словників літературознавчих термінів, скажімо, добре відомо нам В. Лесина та О. Пулинця, це видання має виразний довідково-енциклопедичний характер. Словник-довідник, як зазначено у вступному слові книги, містить основні літературознавчі терміни, найсуттєвіші поняття філософії, естетики, мистецтвознавства, книгознавства, лінгвістики, фольклористики, які розкривають специфіку мистецтва слова, своєрідність літературного процесу, передовсім в українському письменстві, та проблематику сучасного літературознавства. Крім термінологічного корпусу, подано в загальних рисах довідкову інформацію про найголовніші літературні об'єднання та школи, літературно-мистецькі напрями, стильові течії, важливі видання — альманахи, антології, збірники, часописи, визначні пам'ятки вітчизняного та світового письменства. Переважна більшість статей, з яких скомпоновано словник, належить відомим ученим Р. Гром'яку, Ю. Коваліву, Ф. Погребеннику, П. Федченку та іншим.

Водночас «Видавничий центр «Академія» запропонував для широкого загалу і передовсім для тих, хто дбає про культуру свого мовлення, «Словник російсько-українських міжмовних омонімів» В. Кочергана. Це, до речі, перша в Україні лексикографічна праця, в якій зіставлено семантичну характеристику тих слів української та російської мов, які повністю або частково збігаються за формою, але різняться змістом. Скажімо, російською мовою «луна» означає «місяць», натомість українською — «відгомін», «відлуння». Ось чому прочитав якось відомий російський поет Шевченкове «Пішла луна гаєм» і, не заглянувши у словник, переклав: «Пошла луна лесом». Ось чому це науково-популярне видання має підзаголовок «Фальшиві друзі перекладача».

Ще одна ґрунтовна наукова праця, яку недавно запропонувало видавництво читачам, — «Історія українського письменства» Сергія Єфремова.

— Тепер «Академія» працює над проспектом нової видавничої серії — «Урок одного письменника: бібліотека української та зарубіжної літератури», —сказав директор «Видавничого центру «Академія» Василь Теремко. — То будуть своєрідні посібники-хрестоматії, створені на засадах філологічного тлумачення художніх текстів, об'єктивного розкриття творчої лабораторії письменника та літературного процесу.

Отож «Академія» запрошує до співпраці літературознавців, викладачів-словесників, усіх, хто цікавиться літературою.

Оголошення

Інформація про діяльність АБ «Енергобанк» за 1996 рік

Найменування емітента	Акціонерний банк «Енергобанк»
Код ЄДРПОУ	19357762
№ свідоцтва про державну реєстрацію та дата видачі свідоцтва	№ 68 від 31.10.91 р.
Місцезнаходження:	252001, Київ, вул. Лютеранська, 9/9
Телефон	221-41-70, 221-46-20
Телефакс	221-46-20
Основні види діяльності	банківська
Кількість акціонерів	46 675
Кількість власників облігацій	—
Чисельність працівників	304
Статутний фонд (для ВАТ):	
— прості акції (кількість та частка в статутному фонді);	10 151 430 шт. (100%)
— привілейовані акції (кількість та частка в статутному фонді)	—
Дата проведення останніх зборів акціонерів (для ВАТ)	24.04.97 р.
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом продавати (купувати) його цінні папери	—
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом виплачувати доход за його цінними паперами	ВАТ «Енергореєстр», 252112, Київ, вул. Дорогожицька, 11/8, к. 414; 440-82-41, 440-97-14
Дата та термін виплати дивідендів якщо вони будуть виплачуватись	протягом 15 днів після проведення загальних зборів акціонерів

Основні фінансові показники

(тис. грн.)

ПОКАЗНИК	РІК звітний	РІК попередній
1. Виручка (валовий доход) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) за вирахуванням державного регулювання цін, ПДВ та акцизного збору	19 938	15 014
2. Балансовий прибуток (збиток)	5 342	7 849
3. Всього по активах балансу	58 979	61 497
4. Всього зобов'язань	29 844	52 106
5. Статутний фонд (довідково: номінальна вартість акції)	7 589 (0,001)	3 056 (0,001)
6. Нерозподілений прибуток	871	201
7. Прибуток, що припадає на одну просту акцію	0,0005	0,00181
8. Дивіденди, сплачені на одну просту акцію	0,0003	0,0006

Наступний номер вийде 6 травня 1997 року

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію автора публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 276902.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311076.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.